

Hoa Tuyết

Contents

Hoa Tuyết	1
1. Chương 1 - 2	1
2. Chương 3	9
3. Chương 4	13
4. Chương 5	19
5. Chương 6	23
6. Chương 7 - 8	27
7. Chương 9	32

Hoa Tuyết

Giới thiệu

Họ là anh em trong 1 gia đình đầm ấm nơi tiểu bang nông thôn hoang dã Texas, tính cách của họ ho

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-tuyet>

1. Chương 1 - 2

Hoa Tuyết - Chương 01-02

Chương 1 : Gặp gỡ và chia ly

“Tuyết tuy giá băng nhưng cũng sưởi ấm trái tim con người”

- Trời ơi, đứa nào làm anh ra nông nổi thế này!!?

- Không có gì đâu nhóc, trầy sơ thôi – Max phẩy tay, cười xòa

- Tét 1 đường ngay miệng, mũi thì máu me thế kia, trầy sơ là như thế đấy hả?! Lại thằng Billy đúng không?
Chết tiệt! em phải đi tìm nó – Nick nổi giận ném chiếc balo xuống sàn

- Khoan! Chỉ tại anh...tán tỉnh bạn gái của nó
- Được rồi, thế thì bây giờ em cho nó ăn đấm vì nó đánh anh trai em – Nick tung cửa ra, chạy mất hút
- Ôi trời, thằng em tôi...

Sau hôm đó, thằng Billy chẳng dám nhìn Max đến 1 giây. Max kể cho Nick nghe 1 cách thích thú về thái độ kì lạ của nó. Đoạn anh nhìn Nick, cười hiền:

- Anh trai vốn phải bảo vệ em trai, thế mà...
- Mô típ đó xưa quá rồi. Vả lại, em khỏe hơn ông anh nhiều – cậu vừa nói vừa gồng cánh tay lên
- Được rồi, nếu sau này có dịp, anh sẽ bảo vệ lại em, ranh con!

———— • ————

Họ là anh em trong 1 gia đình đầm ấm nơi tiểu bang nông thôn hoang dã Texas, tính cách của họ hoàn toàn trái ngược, nhưng vẫn rất yêu thương nhau

Người anh – Max – vừa tròn 18 với nụ cười lúc nào cũng sáng ngời như ánh trăng, đôi mắt biết nói và cái cách trò chuyện rất có duyên của anh đã khiến cho không biết bao nhiêu trái tim phải rung động. Và trái lại với Max, Nick lạnh lùng, ít nói, cậu rất hiếm khi chủ động giao tiếp với ai, vì thế cậu ít bạn bè và dĩ nhiên cũng chẳng có trái tim nào rung động vì cậu cả...

Max rất thường hay ngồi uống café tán gẫu với bạn bè. Tiền bạc, chính trị, phụ nữ,... luôn là những chủ đề khiến Max có hứng thú “tham gia”. Một hôm, anh đang ngồi say sưa kể về “hành trình” tán tỉnh cô hoa khôi trong lớp, thì cánh chốt cửa hé mở, 1 cô gái vô cùng xinh đẹp bước vào, đôi mắt nâu long lanh như những giọt sương sớm mai, làn da trắng ngần, đôi môi hồng nhạt tựa đóa hoa vừa chớm nở. Cô nhanh chóng tìm cho mình 1 chỗ ngồi, rồi cô cởi áo khoác ra, để lộ chiếc áo sơ mi màu trà ôm sát người rất gợi cảm. Max nhìn cô bé không chớp mắt, bỏ ngang cả câu chuyện anh đang kể cho các bạn nghe.

- Này Max! mày làm sao thế?
 - Nhìn kìa Riley, cô bé đó xinh quá... – Max thì thầm, đôi mắt vẫn nhìn chằm chằm cô bé ấy
- Riley khẽ ngoáy đầu nhìn, xong anh quay lại, cười xòa với Max
- Jessica Wilson, vừa chuyển về đây
 - Wilson?? – đôi mắt Max sáng lên – có phải 2 mẹ con vừa chuyển đến gần nhà tao sáng nay không?
 - Gần nhà mày à? Tiện lợi quá rồi – Josh rít điều thuốc trên tay
 - Quá tiện lợi đi chứ – Max vuốt vuốt cằm – không thể bỏ lỡ cô bé này được.
 - Tụi bây chỉ giỏi ngắm mấy cô chân dài, nên lo cho kì thi tốt nghiệp của tụi bây thì hơn – Alex nghịch chiếc muỗng trong ly café của mình
 - Mày có vẻ không vui khi Max để ý con bé đó nhỉ – giọng Josh đầy mỉa mai
 - Im đi Josh! – Alex trừng mắt
 - Tao chỉ đùa thôi – anh chàng nhún vai
 - Đừng có đùa cái kiểu đó với tao 1 lần nữa – Alex đứng phắt dậy, bước thẳng ra cửa.
 - Mày không thể không nhắc đến chuyện đó à Josh? – Max nghiêm giọng
 - 1 lần nữa; tao sẽ loại mày ra khỏi nhóm đấy – Riley chau mày
 - Thôi được rồi! mất cả hứng, tao về đây!
- Đoạn Josh đứng lên, cũng bước nhanh ra cửa giống hệt Alex. Để lại Max và Riley
- Cũng nên hiểu cho Josh – Max thở dài – bố nó vì 1 người đồng tính mà bỏ rơi mẹ con nó
 - Tao biết! nhưng nó không thể đối xử với Alex như vậy! – Riley đặt mạnh ly café xuống bàn

- Thôi bỏ đi, tao qua bên Jessica, mày cũng về đi

- Tao ngồi 1 mình được.

Max đứng lên và nhanh chóng tiến lại gần chiếc bàn nơi Jessica đang ngồi. Anh lịch sự mở lời:

- Chào cô, tôi có thể ngồi đây được không?

- À...vâng...! – Jessica hơi ngỡ ngàng

- Người đẹp như cô...lại đi 1 mình vào quán café này sao? – Max ngồi đối diện với Jess, nở nụ cười thật tươi

- Vì...tôi vừa chuyển đến, chưa có bạn bè gì cả – cô bẽn lèn

- Vậy thì bây giờ cô có rồi – anh lém lỉnh

- Vậy à... – Jess cười – tôi còn chưa biết tên anh

- Max, Max Kennedy – Max nói ngay khi cô vừa dứt câu

- Jessica Wilson.

- Nếu tôi không nhầm thì...chúng ta là hàng xóm đấy

- Thật không? – Jess mở to mắt ngạc nhiên

- Ủ – anh cười nhẹ – trùng hợp thật đúng không?

- Vâng... – cô mỉm cười, cảm thấy thích thích nụ cười của anh chàng mới quen

Và từ đó, Max đã trở thành người bạn đầu tiên của Jessica, họ gặp nhau, nói chuyện với nhau nhiều hơn. 2 người cùng đi chơi xa với Riley và Alex. Jess luôn biết cách ứng xử với mọi người xung quanh, vì thế; tính cách Alex mặc dù khó chịu nhưng cũng rất mến Jessica. 1 thời gian sau, khi Max tin rằng Jess cũng có 1 chút tình cảm với mình, anh quyết định...bày tỏ tình cảm với cô

- Jessica này, cũng đã hơn 1 tháng mình quen nhau rồi nhỉ

- Vâng, nhanh thật đấy

• (im lặng)

- Hm...em làm bạn gái anh nhé

- Anh lại trêu em à? – Jess trở mắt nhìn Max

- Anh không đùa, anh yêu em, anh thật sự rất yêu em

- Tại sao anh yêu em?

- Ừm thì...vì em xinh đẹp, dịu dàng, đáng yêu, là 1 cô gái hoàn hảo trong mắt anh...

Jessica cười nhẹ...nghe được những lời bay bổng này đúng là vui thật đấy,nhưng cô vẫn có cảm giác...không rõ ràng lắm...mặc dù Jess cũng có tình cảm với anh, nhưng cô chưa phân biệt được đây là loại tình cảm gì, là tình bạn, tình yêu hay chỉ là sự rung cảm nhất thời...nên cô định là sẽ từ chối Max

- Em cũng thích anh, Max à ,nhưng...

- Thật không? – Max nhảy cẫng lên ôm chầm lấy cô – vậy là em đồng ý làm bạn gái anh đúng không?

Max lúc nào cũng vậy cả, thích ép người khác làm theo ý mình. Cậu cố ý ngắt ngang lời của Jessica vì cảm nhận được rằng cô sẽ từ chối, và sự “cố ý” của cậu đã có hiệu quả

- Em chưa nói hết mà!!!

- Mình thân nhau đủ để anh hiểu em sẽ nói gì tiếp theo,cưng à

- Anh thật là...

- Nếu em không đồng ý, anh sẽ chẳng buông em ra đâu – Max lém lỉnh

- Ừm,thế thì làm bạn gái của anh vậy – Jess nói trong sự gượng gạo
- Hôm nay là ngày vui nhất cuộc đời anh!!
- Anh vui đến như vậy sao?
- Em không tưởng tượng được đâu – Max hí hửng

Jessica cười xòa,cô nghĩ thầm :” Anh ấy vui như vậy mình cũng thấy vui,thôi kệ...”

Max giành thời gian nhiều cho Jessica đến nỗi anh hiếm khi ở nhà, và Nick không thấy vui vì lúc nào anh trai mình cũng “Jessica xinh đẹp, Jessica dịu dàng, Jess thiên thần...” trong khi cậu chẳng hề thấy điều đó, cậu cho rằng cô bé “thiên thần quái quỷ” gì ấy đã cướp đi người bạn, người anh duy nhất của mình, vì thế, Nick không thích Jess 1 chút nào.

Bên cạnh đó thì Jessica cũng biết Max có 1 cậu em trai và cậu em đó không ưa gì cô, thậm chí hay gọi cô là “thiên thần quái quỷ” – theo lời kể của Max. Cho nên, Jess muốn gặp mặt Nick lắm...gặp để xem tên ấy như thế nào mà dám gọi cô như thế...

Nhưng đúng là...ghét của nào trời trao của đó, 1 hôm đang tản bộ trên con đường mòn, Nick thấy Jessica đang bị 3 đứa con gái bao quanh, chúng nó lấy chân đá tới tấp vào chân Jess, cô đau đớn khụy xuống, 1 đứa cao to trong đó bắt đầu túm tóc Jessica, định tát vào mặt cô nhưng Nick đã kịp thời chụp lấy cánh tay to bẻ ấy

- Mà là thằng nào mà dám chặn tay bà – nó hùng hổ
- Tao là ai thì có quan trọng không? Con gái như tụi bây nhìn thật là chướng mắt, biến hết đi!
- Mà dám...?
- Có biến hay là không!? – ánh mắt của Nick lúc này trông rất đáng sợ
- Mà...mày đợi đấy....thằng ôn...

Thế là 3 đứa con gái ấy dùng dần bỏ đi, ánh mắt của Nick trở về như lúc đầu, lơ đãng ,lạnh lùng như tảng băng trôi giữa đại dương mênh mông...cậu quay lại nhìn Jessica và...bỏ đi

- Này cậu, cậu gì ơi – Jess gọi với theo
- Chuyện gì?
- Tôi chỉ muốn cảm ơn thôi...
- Thế thì không cần đâu.
- Nhưng mà...tôi đứng lên không được, cậu giúp tôi nhé...

Nick thở dài, ngẫm nghĩ :” Hôm nay ngày quái quỷ gì vậy trời!”. Và cậu đành lại gần, đỡ Jess đứng lên, nhưng chân cô bị thương khá nặng, không thể đi được, Nick đành phải “cắn răng” mà công cô về nhà. Sau lưng Nick, cô nhìn cậu thật lâu...và bắt chuyện

- Cậu tên gì
- Cô hỏi làm gì?
- Tôi chỉ muốn biết tên ân nhân mình thôi mà
- Thế thì không cần đâu.!
- Nhưng tôi cần! – Jess gặng giọng
- Cô này phiền thật, tôi tên Nick, được chưa?
- Chưa – Jess cười – cậu bao nhiêu tuổi rồi?

- 17

- Ôi mình bằng tuổi nhau đấy...!

- Ồ vui nhỉ...
 - (im lặng)...
 - 1 lần nữa cảm ơn nhé, Nick...- cô siết nhẹ
 - ...Tôi chán câu cảm ơn của cô rồi đấy,có cần ghé mua bông băng thuốc đỏ gì không?
 - À không cần đâu, nhà tôi có mà
 - Ừ thế về nhà tự lo cho mình đi.
 - Cậu định lo tiếp cho tôi hay sao mà hỏi thế – Jess châm chọc
 - Cô đang mê ngủ hả?! – Nick nói về mĩa mai
 - Tôi chỉ đùa thôi, mà cách nói chuyện của cậu lúc nào cũng vậy à?
 - Không hẳn!
 - Cậu lạ thật đấy...À! tới nhà tôi rồi kìa
- Nick thả Jessica xuống trước cửa nhà cô và đi sang ngôi nhà kế bên, Jess vẫn nhìn theo cậu
- Hả, nhà anh Max, không lẽ....
 - Tôi là em trai Max, cô lạ gì sao, thiên thần quái quỷ – Nick cười đều
 - Ồ...tôi muốn gặp cậu lâu rồi, rất hân hạnh được gặp cậu, hàng xóm à
 - Vậy sao? – Nick vừa nói vừa bước vào nhà và đóng sầm cửa lại...
 - Thằng cha này...đáng ghét thật, coi mình là cái gì chứ! – Jess tức tối chống 2 tay lên hông

†

Jessica bất ngờ phải chuyển lên New York học và sống chung với bố, tin này đến với Max như tiếng sét ngang tai. Anh không muốn xa Jess, anh gần như bực bội với cô khi biết được điều này,nhưng Max cũng không thể phủ nhận rằng,với 1 người năng động và thông minh như Jessica,New York tốt hơn nơi này nhiều.

Lúc tiễn cô đi, có cả gia đình 2 anh em, Max không thể kìm được,anh ôm chặt cô vào lòng

- Em hãy sớm trở về nhé...
- Em sẽ về mà...anh đừng buồn nữa...anh chăm sóc mẹ giùm em nha
- Ừ anh biết rồi, em phải giữ gìn sức khỏe đấy.
- Vâng – Jess liếc mắt qua Nick – cậu kia muốn nói gì với tôi không?

Nick phì cười :

- Có chứ, lên trên đó ráng tránh xa đứa nào to con, kéo bị bắt nạt đấy thiên thần quái quỷ
- Hứ..!

Đoạn cô lấy trong chiếc túi xách ra 1 chiếc nhẫn và 1 chiếc móc khóa hình bông hoa tuyết,cô đưa chiếc nhẫn cho Max,còn móc khóa đưa cho Nick

- Dễ thương nhỉ, hình hoa tuyết cơ đấy – Nick nheo mắt, ra vẻ châm chọc
- Thôi nào Nick, Jessica đã có lòng, em đừng thế
- Hì, 2 người giữ món quà này, coi như lời hứa sẽ quay về của em, em đi đây...

Cặp tình nhân trẻ chia tay trong luyến tiếc...

Chương 2 : Jessica trở về

Ngày...tháng...năm

Jessica của anh

Cuộc sống mới của em trên New York cùng bố như thế nào? em kết bạn được với nhiều người không? Việc học của em tốt chứ? Hy vọng thời gian trôi qua thật nhanh để anh sớm gặp lại em, anh nhớ em nhiều lắm...

Anh đang tham gia 1 tổ chức nhân đạo về trẻ mồ côi cùng Riley và Alex, họ đã quen nhau, em có tin được không? Nhưng bọn anh không còn liên lạc với Josh nữa, em biết đấy, thằng nhóc đó chỉ thích gây những chuyện rắc rối thôi.

Công việc mới này đã làm anh nhận ra nhiều điều, anh cảm thấy mình may mắn hơn những đứa trẻ nơi đây vô cùng; thật xấu hổ khi nhớ lại lúc còn bé, anh không bao giờ hài lòng về những thứ mình đang có... Em nghĩ sao nếu anh gia hạn làm việc với tổ chức này vào những năm sau? Không biết sao anh lại có những suy nghĩ như vậy nữa, chỉ là khi nhìn thấy những đứa trẻ lạc quan, giàu lòng nghị lực này, anh lại cảm thấy yêu đời; và học được nhiều điều hơn cả những năm tháng ngồi trên ghế nhà trường...

Nick vừa vào phòng anh mượn sách, biết anh viết thư cho em, nó hỏi em có định về hay không? Nghe như 1 lời châm chọc, anh không hiểu sao nó lại ghét em như thế. Nick vừa kết thân được với anh chàng tên Daniel, anh chàng này hài hước lắm, bao phen làm anh và Nick cười lộn ruột đấy. Nhưng dạo này Nick trở mã ra em ạ, nếu gặp lại, em sẽ không nhận ra nó đâu. Mẹ em vẫn khỏe, anh vì quá bận rộn nên cũng không có nhiều thời gian để sang thăm bà. Nào bây giờ đến em kể anh nghe về cuộc sống của em, viết cho anh càng sớm càng tốt nhé. Gửi đến em hàng ngàn nụ hôn.

Yêu em

Max

Ngày...tháng...năm

Max thân mến

Em xin lỗi vì đến bây giờ mới viết thư cho anh, dạo này mọi chuyện rối tung lên khiến em rất bận rộn, nhưng cuộc sống mới của em vì thế rất thú vị anh à. Anh vẫn khỏe chứ? Em cũng hy vọng thời gian trôi thật nhanh, nhớ Texas và anh rất nhiều...

Mọi người ở đây khá thân thiện, duy chỉ có con bé Sophie là hay sàm soi em đủ chuyện, vừa rồi nó cố còn ý hắt nước ngọt vào áo em, tý nữa là em đánh nhau với nó; nhắc đến con bé ấy là bực chết đi được!! Nhưng bù lại em quen được 1 cô bạn rất dễ mến, là Helena, sau này nếu có dịp, em sẽ giới thiệu cô ấy cho anh. Việc học của em rất tốt, kiểm tra đợt 1 môn Đại số em đứng nhì lớp đấy.

Tổ chức anh tham gia nghe có vẻ hay quá, em tin nó sẽ giúp anh trưởng thành lên nhiều lắm cưng à. Tuy hơi bất ngờ; nhưng em thật sự mừng cho Riley và Alex, nói với họ là em cũng nhớ họ nhiều lắm. Anh chăm sóc mẹ hộ em nhé...mẹ rất hay bị ốm từ khi ly thân với bố, bà chỉ có 1 mình em nên giờ xa mẹ em lo lắm...

Em sẽ viết thư cho anh sớm hơn. Ngày mai em lại có bài kiểm tra, chúc em may mắn đi nào!! Gửi đến anh ngàn cái ôm

P/s : nói với thằng cha Nick là đừng mong chuyện em sẽ không trở về Texas

Nhớ anh

Jessica

Và họ nuôi ngọn lửa tình yêu bền bỉ như thế trong những năm tháng tiếp theo...

—————†—————

3 năm sau...

Thời tiết tháng 12 vẫn như mọi năm, tuyết rơi khắp nơi, giá lạnh, khiến cónh hết cả cơ thể. Nhưng Jessica rất thích mùa đông, rất thích tuyết. Lúc bé, cô thường nghịch tuyết với mấy đứa trẻ con cạnh nhà, nào là nặn người tuyết, ném tuyết...Có lần, cô ném vỡ cả cửa sổ của bác Robert, khi ấy cô sợ lắm, cô sợ sẽ bị bác Robert mắng, sợ bác sẽ mắch mẹ và chắc chắn cô sẽ bị cắh cửa...cô không tưởng tượng được sẽ buồn như thế nào nếu mình bị nhốt trong phòng vào khoảng thời gian đẹp như thế này. Nhưng bác Robert vốn rất

yêu trẻ con, khi nghe Jess xin lỗi cùng với mớ nước mắt nước mũi hỗn độn, bác chỉ cười và xoa đầu cô bé, bảo rằng từ đây về sau không được ném tuyết nữa, sau đó lại còn cho Jess ăn kẹo. Ôi...! trong mắt đứa trẻ khi đó, bác Robert như 1 thiên thần...!

Jessica vừa cất từng bước đi chậm chậm, vừa suy nghĩ vẩn vơ, tay kéo vali, tay khép hờ cổ chiếc áo khoác màu nâu sữa trang nhã... quá khứ và hiện tại đan xen lẫn nhau... Đã 3 năm rồi kể từ ngày cô rời xa nơi này, sao nó là lạ, mà cũng quen quen... cây cỏ dường như nhiều hơn, dây hàng rào như cũng vừa được sơn mới... và ôi...! Bỗng trước mắt cô xuất hiện hình ảnh không thể nào đẹp hơn nữa, 1 chàng trai rất lãng tử, với ánh mắt xa xăm, khá lạnh lùng, ánh mặt trời khẽ xuyên qua làn tóc vàng mỏng manh, khiến gương mặt anh bừng sáng lên, xung quanh người chàng trai cũng sáng lên rực rỡ... hình ảnh này khiến Jessica nghĩ đến bác Robert “thiên thần” khi xưa... nó làm cô choáng ngợp, tâm hồn trở nên trong suốt...

Thững thờ 1 lúc, chợt ánh mắt chàng trai nhìn sang phía Jessica, cô thoáng giật mình, thẹn thùng bước nhanh. Nhưng anh ta đã nhanh chóng nhảy xuống hàng rào và tiến về phía cô

- Đợi đã, cô là.. Jessica?

- Anh... là ai? Sao anh biết tôi?

- Cô thật là...- Anh ta phì cười – Cô vừa bị đập đầu hay sao thế?

- Sao....?- Jess vẫn đơ ra

- Chắc vừa bị đập đầu thật rồi – Đoạn anh lấy trong túi ra 1 chiếc móc khóa hình bông hoa tuyết...! – Đã nhận ra chưa, thiên thần quái quỷ?

- Ôi! Nick, Nick phải không? – Jessica tròn xoe mắt ngạc nhiên

- Ồ lạ quá nhỉ, tôi đây

- Xin lỗi nhé, bây giờ trông cậu khác quá, tôi không thể nhận ra nổi

- Tôi vẫn vậy mà, khác gì?

- Cậu... cao hơn, người to hơn...

- Cô không cho tôi phát triển tuổi dậy thì à?

- Tóc cậu... màu vàng, dài ra nữa

- Bộ chỉ có người New York mới được nhuộm tóc, nuôi tóc sao?

- Thế mà chẳng chịu là thay đổi sao – Jess bĩu môi – chỉ có cách nói chuyện đáng ghét là vậy vậy

- Thế à? – Nick cười lớn

- Hừ, cười gì chứ... à mà sao cậu lại ở đây?

- Ngắm cảnh thôi

- Anh Max có ở nhà không?

- Đang đợi cô ở nhà đấy, mau về “trình diện” đi

- Hm.. cậu dẫn tôi về nhé

- Ó, tại sao?

- Tôi quên đường rồi, à, tôi nhớ đường kém lắm

- Cô đúng là “Jess – phiền phức”, thôi đi nào...!

Khi Jessica vừa mở cửa, thì đã thấy Max ngồi đợi cô với 1 bó hoa hồng trắng và bữa tiệc thịnh soạn với rượu vang đúng loại cô thích. Max sau 3 năm cũng không khác trước gì mấy, vẫn tóc vuốt gel láng cón, vẫn gương mặt sáng và nụ cười rất tươi, vừa thấy Jess, Max liền vội vã chạy đến và ôm chầm lấy người yêu

- Cuối cùng em đã về, anh nhớ em nhiều lắm Jessica..!

- Em cũng nhớ anh mà...

- Trông em xinh đẹp ra hẳn đấy – Max lấy tay mơn nhẹ vào má Jessica

- Cám ơn anh – cô ngượng ngùng – nhưng anh vẫn như xưa nhỉ.

- Ý em là vẫn đẹp trai như xưa? – Max giả vờ vuốt vuốt mái tóc của mình

- Haha...xem anh kìa – Jess phá lên cười – anh chẳng thay đổi gì cả.

- Miễn em vui là được rồi – đoạn anh với tay lấy bó hoa hồng trắng trên bàn – tặng em, mừng ngày em trở về.

- Ôi, đẹp quá! – ánh mắt Jess sáng long lanh

- Em hiểu ý nghĩa của hoa hồng trắng không?

- Là gì vậy anh?

- Ý là chỉ có em mới xứng đáng với anh – giọng Max ấm áp

- Vâng... – Jessica cười xòa

Nhưng đôi mắt Max chợt thoáng buồn...anh nhìn Jess,buồn bã nói

- Không biết nói những điều này với em bây giờ có đúng lúc không...

- Anh cứ nói đi.

- Ngày mai anh sẽ đi công tác trong 3 tháng...em biết đấy, những đứa trẻ đáng thương – Max nghiêng đầu sang 1 bên

(im lặng)

- Hm...Không sao đâu ,anh đợi em những 3 năm, chẳng lẽ có 3 tháng mà em không đợi anh được sao? – Jessica mỉm cười

- Cám ơn em... – anh ôm chặt lấy cô – khi anh trở về, chúng ta sẽ lại được bên nhau...

Chợt bà Sarah bước ra từ nhà bếp, bà cười hiền, đôi mắt sáng lên khi thấy đứa con gái thân yêu sau 3 năm dài dang đẳng ấy

- Ôi mẹ! – Jess sung sướng reo lên như đứa trẻ khi vừa thấy mẹ sau lưng Max – Con nhớ mẹ lắm..!

Và cô ôm chầm mẹ khóc sụt sùi....

—————†—————

Tối hôm đó Max kéo Nick vào 1 góc,vỗ lên vai thằng em

- Anh nhờ em 1 chuyện được không?

- Anh nói đi ,nếu được em giúp hết mình

- Trong 3 tháng anh đi xa, em chăm sóc và làm bạn với Jessica nhé

- Cái gì? Chăm sóc? Làm bạn? Anh biết em không ưa gì con bé đó cơ mà

- Coi như vì anh đi, Jess ở đây không có bạn, lại không quen đường xá...chỉ cần lúc rảnh,em qua dẫn Jess đi dạo là được rồi, canh chừng cô ấy giùm anh nữa,nhé?

- Ôi trời!!!

- Coi như đồng ý ,ôi thằng em tốt bụng – Max hí hửng ôm chặt Nick

- Anh lúc nào cũng vậy, phiền chết được...!!

Và Max cũng đã đi,anh không biết rằng,anh đang để lại 1 khoảng trống rất lớn trong trái tim Jessica...

2. Chương 3

Hoa Tuyết - Chương 03

Chương 3 : Trái tim lỗi nhịp

Chuông điện thoại Jessica reo liên hồi, là Helena – cô bạn thân của Jess ở New York

- Alo!?
- Sao rồi? Về đến nhà chưa?
- Tớ về rồi, mọi thứ khác quá cậu à...!
- A ha ,thế anh Max gì đấy có khác không – Helena cười lí nhí
- Cậu này...! Anh Max thì vẫn vậy thôi, chỉ có em trai Max là....
- Jess chợt khựng lại khi thấy Nick đang đứng bên ngoài cửa sổ ,nhìn chăm chăm vào cô,cô áp úng với Helena
- À...Helena này...bây giờ tớ có chuyện rồi...gọi lại cho cậu sau nhé
- Ok, nhớ gọi đấy

Píp...píp....

- Sao? Định nói xấu tôi nhưng không thành chứ gì
- Nhiều chuyện..! Cậu sang đây làm gì?
- Sang dắt cô đi dạo – Nick thở dài – theo yêu cầu của ông anh tôi
- Nếu miễn cưỡng thế thì không cần đâu, cậu về đi – Jess quay lưng đi
- Ôi tự ái à, thế tôi về đây

Nhưng cô lại chợt nghĩ :”Không, thế này thì chỉ làm hấn thêm khoái chí mà thôi”

- Khoan đã Nick,tôi đổi ý rồi,tôi muốn đi dạo!
- Sao cô thay đổi như chong chóng thế?

Không trả lời câu hỏi của Nick, Jessica vớ nhanh lấy chiếc áo khoác và bước ra cửa. 2 người tản bộ bên nhau, không nói gì. Có đôi lúc Nick liếc mắt sang Jessica...đã lâu lắm rồi Nick mới đi bên cạnh 1 đứa con gái, khoảnh khắc này giống như xưa kia, cậu hay đi bên cạnh Kate vào những buổi chiều êm ả như thế này...

Mùa đông làm trái tim cậu vốn đã lạnh nay càng thêm buốt giá...mọi kỉ niệm bên Kate chợt ùa về...khiến cậu cảm thấy cô đơn biết bao...

Và 2 người ngồi xuống bên ngọn đồi nhỏ,dưới gốc cây cổ thụ trông vạm vỡ như gã lực sĩ. Nick tựa lưng vào cây,nhắm nghiền mắt lại...Không gian yên lặng lúc nào cũng khiến Jessica khó chịu, cô nói với giọng trách cứ

- Dẫn tôi ra đây, và cậu ngồi ngủ như thế sao?
- Tôi không ngủ, nhắm mắt thôi
- Cậu vẫn còn ghét tôi lắm hả Nick?
- Ừ, ghét lắm – anh cười nhếch mép
- Hừ ,cậu cũng đâu có dễ ưa gì
- A ha,vậy sao? Được rồi nếu cô hát cho tôi nghe 1 bài,tôi sẽ không ghét cô nữa

- Sao tôi lại phải hát cho cậu nghe chứ?
- Không dám hát à? Chắc cô hát tệ lắm nhĩ
- Cái gì cơ? Tôi là thành viên trong đoàn nhạc của trường đấy nhé!
- Thế thì thể hiện đi, sợ gì...!?
- Khích à,thôi được,nghe này nhé

Jessica bắt đầu cất tiếng hát lên, giọng cô trong veo, thanh thanh ,rất dễ chịu, khiến cho người nghe có cảm giác như đang hòa vào dòng suối kẹo ngọt...bài hát cô đang hát cũng vô cùng nhẹ nhàng, êm đềm, khiến cơ mặt lúc nào cũng nhăn nhó của Nick giãn ra, anh mở mắt và nhìn chăm chăm vào Jess khiến cô ngượng ngùng

- Sao thế?tôi hát tệ lắm à...?
- Không không...! Cô hát...cũng được lắm, nhưng bài hát này, có phải là...I See You?
- Đúng rồi – Jess nhú mày – cậu sao thế
- Không có gì!
- Cậu nói dối...! rõ ràng tôi thấy điều gì đó trong mắt cậu
- Đã bảo không có gì mà! – Nick chau mày – cô phiền thật đấy, chẳng hiểu sao anh tôi lại có thể chịu đựng được cô
- Cậu càng làm thế...tôi càng tò mò đấy – Jess bắt chước kiểu cười nhếch mép của Nick
- Cô cứ ngồi đó lăm nhăm 1 mình đi! – Nick tiếp tục nhắm nghiền mắt
- Cậu sẽ không chịu được khi tôi lăm nhăm đâu, kể đi mà... – Jess nhìn anh chớp chớp mắt
- Nhiều chuyện quá, cô không cần phải biết đâu
- (im lặng)...
- Nick này ,khi buồn, cậu nên đẩy nó ra bằng những lời tâm sự, nếu không nó sẽ hủy hoại tâm hồn cậu đấy
-
- Tôi hứa đây chỉ là bí giữa 2 ta – Jessica cười
- Tại sao...cô lại muốn biết như thế?
- Tôi thích tìm hiểu thế giới nội tâm của người khác, chỉ vậy thôi
- Thú vị nhĩ...hm...được rồi, chuyện là... 1 năm trước,tôi có quen cô gái tên Kate, tôi yêu Kate, nhưng cô ấy đã bỏ tôi để đi theo người đàn ông khác và...- Chợt Nick nhìn Jessica – Kate hay hát bài I See You cho tôi nghe lắm, cũng ngay tại nơi đây, như tôi và cô bây giờ...
- Hm...bây giờ cậu đã vùi vọt trong lòng chưa?
- 1 năm qua, cũng vùi đi được phần nào...
- Nhưng vẫn còn đúng không?
- Ừ.
- 1 năm vùi được vài phần,2 năm sẽ vùi thêm vài phần nữa...Thời gian sẽ xóa nhòa tất cả, cậu đừng buồn nữa nhé...!

Nick chợt ngược mắt lên nhìn Jessica,đó là ánh mắt thiện cảm và ấm áp nhất của cậu dành cho cô từ trước đến giờ

- Cám ơn cô...- Nick nhẹ nhàng

Jessica hơi bối rối vì thái độ...khác thường của Nick

- Không...có chi...
- Xem ra cô cũng không đáng ghét như tôi nghĩ
- Đừng ghét người khác khi chưa hiểu được họ ,bài học cho cậu đấy – Jess lém lỉnh
- Thôi đi cô, về nhà chưa,trời tối rồi kìa
- Ủa, về thôi

Trời bắt đầu lạnh thấu xương,Jessica cứ run cầm cập,Nick đành phải nhường chiếc áo khoác của mình cho cô. Về đến nhà,cầm chiếc áo khoác của Nick mà lòng cô cứ nghĩ miên man. ” Người như cậu ta cũng biết yêu sao? “. “Kate là người như thế nào? “, ” Tôi nghiệp Nick, mình muốn trả đũa cô ta quá... “, v...v...Chợt, cô nhìn thấy 1 bức thư trong túi áo của Nick, thấy tên người gửi,cô không ngần ngại mở nó ra xem, đọc hết bức thư cô tròn xoe mắt; những ý tưởng điên rồ hiện lên trong cô. Đó là bức thư mời dự lễ đính hôn của Kate!

“Cơ hội tốt để hành động” – Jess lẩm bẩm và ngay lập tức cô nhắn tin cho Nick

- -” Chiều mai cậu ăn mặc bánh bao vào nhé,chuẩn bị tinh thần nữa,sẽ vui lắm đấy”
- ” Để làm gì???”
- “Mai rồi biết,ngủ ngon..!”

—————†—————

Jessica nói là làm,đúng chiều hôm đó, cô đã đứng trước cửa nhà đợi Nick, và anh bước ra với bộ dạng rất bánh bao, quần tây, áo sơ mi, mái tóc vàng của anh hôm nay cũng vào nếp gọn gàng. Vừa thấy Jessica, anh liền nhìn cô với vẻ đề phòng

- Cô định...làm chuyện gì đấy?
- Hẹn cậu đi chơi, không được sao? Vào xe đi,hôm nay tôi làm tài xế cho cậu – Jess cười tươi
- Sao không để tôi lái?
- Nhiều chuyện,vào xe mau lên,trễ rồi...!

Đoạn Jessica chop tay Nick kéo vào trong xe mặc cho anh chàng này chả hiểu gì. Trên đường đi,Nick tò mò không chịu được,lại quay sang hỏi cô

- Cô đang đi đâu thế?
- Nhà Kate
- Cái gì??? – Nick như nhảy dựng lên – Cô đùa à???
- Tôi đang nghiêm túc mà,chắc cậu cũng biết hôm nay là lễ đính hôn của Kate chứ nhỉ?
- Biết thì đã sao? Tôi chẳng muốn gặp cô ta 1 chút nào cả!
- Tôi hiểu; nhưng Nick à, cách nhanh nhất để vượt qua nỗi buồn là đối diện với nó...!
- Cô.....
- Cậu yên tâm, tôi sẽ ở bên cạnh cậu mà – Jess đá mắt với Nick
- Chính vì thế tôi mới không yên tâm đấy..... – Nick thở dài

Cuối cùng cả 2 cũng đến nhà Kate, đó là 1 bữa tiệc ngoài trời, bàn ghế đã được sắp xếp gọn gàng trong sân vườn rộng lớn. Khách lúc bấy giờ khá đông, Jess liền khêu tay Nick

- Đây,Kate ở đâu?
- Kia kìa – Nick hất đầu về phía cô gái mặc chiếc đầm màu đỏ phồng phình trông rất...lỗi thời,tóc đen búi cao cùng đôi mắt xécher ngược lên của ả khiến ả trông thật dữ dằn

- Ừm, thấy rồi, bây giờ bắt đầu diễn kịch nhé, cậu dắt tôi lại chào Kate và giới thiệu tôi là bạn gái cậu, sau đó để tôi lo, nhớ là lạnh lùng lên, biết chưa?

- Tôi nghĩ không cần phải làm vậy đâu Jessica – Nick lại thở dài

- Đừng lo, tôi không bỏ cậu 1 mình với ả đâu, đi nào!

Jessica kéo Nick tiến lại phía Kate đang đứng cùng những người bạn của ả. Hôm nay Jess “năng động” quá, Nick cũng đành chịu thua, anh không ngờ mình lại đến cái buổi tiệc trời đánh này để gặp 1 người anh không bao giờ muốn gặp lại, vì mỗi lần nhìn thấy Kate, mọi nỗi đau như ùa về... Nhưng hôm nay đã đến nước này, anh đành phải đối diện với nó. Anh nhắm mắt lại thật lâu và mở ra, đôi mắt lạnh lùng đã trở về...

- Chào Kate...

Kate quay lưng lại, ả thoáng ngỡ ngàng khi thấy Nick

- Ồ chào anh, em không ngờ anh lại đến...

- Ừ, ngày vui của em mà... em vẫn khỏe chứ?

- Ừm, em khỏe. – Kate đáp hồ hững

- Ừ, tốt rồi...

Đoạn ả nhìn Nick từ đầu đến chân

- Hôm nay trông anh rất bảnh – ả liếc mắt sang bên cạnh – bạn em có vẻ thích anh, hay em giới thiệu cho anh 1 cô nhé.

Những cô gái đó liền bịt miệng cười lí nhí, cô thì vuốt tóc, cô thì liếc mắt đưa tình với anh. Nick cảm thấy dường như... mình vừa bị đem ra làm trò đùa...

- Ồ không, anh không thể quen... các bạn của em

- Anh chê à? – Kate nhướn mày vẻ châm chọc – có lẽ anh vẫn chưa quên được em nhỉ.

- Không, vì anh có... bạn gái rồi...

- Sao? – ả nhìn Nick không chớp mắt

Jessica liền tự tin tiến lên phía trước

- Chào cô, tôi là Jessica, bạn gái của Nick, rất vui được làm quen với cô – Jess mỉm cười

Kate nhìn cô 1 cách soi mói, đôi mắt nheo lại, không 1 chút cảm tình

- Chào, tôi là Kate! – giọng lạnh lùng

Đoạn Kate tiến lại gần Nick, bên lên sửa cổ áo cho anh, giọng nói đột nhiên ngọt ngào 1 cách giả tạo, khác hẳn thái độ lúc đầu khi cô chưa nhìn thấy Jess. Jess cũng không vừa, cô liền gạt nhẹ tay của Kate ra khỏi người Nick, còn anh chàng này thì đứng bất động vì 2 cô gái, Jess nhẹ nhàng nói:

- Xin lỗi nhé, Nick là bạn trai của tôi, tôi tự tay lo cho anh ấy được, còn cô, sắp lấy chồng rồi, nên tự tôn trọng mình 1 chút.

Kate tức điên lên, đúng là cô đâu làm gì được, vì bây giờ cô đâu còn là cái gì của Nick... Chỉ có cách bới móc quá khứ; mới làm Jess tức giận được thôi – Kate nghĩ thế, và ngay lập tức cô nhìn sang Nick, ầu yếm

- Anh vui lòng lấy hộ em loại nước mà em yêu thích nhất nhé, em chắc chắn anh chưa quên đâu – cô nhìn sang Jess – phải không anh..?!

Chợt... Jessica ôm chầm lấy Nick, cô kề sát vào tai anh, lí nhí rất khéo:

- Lấy cho cô ta loại nước uống cô ta ghét nhất, và bảo nhớ nhằm nước uống thích nhất của tôi

Nick hết lúc này tới lúc khác bị Jess làm cho giật mình, anh thường thờ đi lấy nước, để lại 2 cô gái đang “chiến đấu” với nhau qua ánh mắt. Nick nhanh chóng quay lại với ly nước ép nho, Kate nhìn ly nước thất vọng

- Anh biết em ghét nho mà..?

- Ôi vậy à? Anh nhớ nhầm thức uống Jessica thích nhất rồi – Nick giả vờ gãi đầu

Jessica nhìn Kate đang giận run người mà vô cùng đặc chí, cô nhìn thẳng vào mắt, nói nghiêm túc:

- Cảm ơn cô đã cho tôi cơ hội vì quen được 1 chàng trai hoàn hảo như Nick, tôi sẽ trân trọng Nick như anh ấy đáng được như vậy

Một cảm giác rất lạ xuất hiện trong Nick, nó ấm áp lạ thường, làm lòng anh rộn ràng...Không cần biết là Jess có nói thật hay không, nhưng anh vẫn cảm thấy...hạnh phúc...? Đó có phải là hạnh phúc không...?

Jessica kéo tay Nick đi khỏi Kate, 2 người ăn uống no nê, cười đùa nói chuyện với mọi người và khiêu vũ với nhau...bấy giờ Nick mới để ý là hôm nay trông Jess xinh như 1 bông hoa tuyết với chiếc váy trắng tinh khôi, ôm sát người, mái tóc màu nâu hạt dẻ bồng bềnh tung bay trong gió khi cô xoay người trong vòng tay của Nick...

Đêm đó Nick thật sự mất ngủ, anh nhận ra rằng, khi cam đảm can đảm đối diện với Kate, anh không còn cảm thấy khổ sở nữa, tâm hồn anh thanh thản vô cùng...Nhưng...anh cứ nghĩ đến Jessica mãi, không cách nào gạt được hình ảnh cô bé ấy ra khỏi tâm trí...Ngày hôm nay thật đáng nhớ, lần đầu tiên anh biết cảm giác được trân trọng là như thế nào...Lẽ nào...trái tim anh đang bị lỗi nhịp..? Không thể được, Jessica và anh, chỉ có thể là bạn, là bạn mà thôi...

3. Chương 4

Hoa Tuyết - Chương 04

Chương 4 : Những ngày hạnh phúc

Sau chuyện về Kate, Nick và Jessica trở nên thân thiết hơn. Jess nhận ra rằng, Nick tuy lạnh lùng khó hiểu, nhưng sâu thẳm trong anh là 1 trái tim rất ấm áp, anh hay giúp đỡ mọi người mà không cần ơn nghĩa, những sự quan tâm nhỏ nhất của Nick như cho Jessica mượn áo, phủi tuyết trên áo cho cô cũng đủ làm Jess phải vui cả ngày, và...ít ai biết rằng, Nick có cách kể chuyện rất lôi cuốn, những câu chuyện anh kể thường mang ý nghĩa nào đó rất sâu sắc, những khi Jessica buồn bực hay những lúc cô nói quá nhiều làm Nick phải điên đầu, anh đành phải kể chuyện cho cô nghe; vì chỉ có cách ấy cô mới im lặng mà thôi...

Jessica hay ví anh như bông hoa tuyết, lạnh...nhưng rất đẹp...Nick phì cười như thể Jessica nói điều gì đó ngớ ngẩn, nhưng chẳng phải đã từng có 1 khoảnh khắc Jess rạng rỡ, xinh tươi như 1 đóa hoa tuyết trong mắt anh đó sao...? Nghĩ đến đó, anh vừa cảm thấy buồn cười, vừa cảm thấy hơi...xấu hổ, vì trước giờ...đã có người con gái nào được anh xem như 1 đóa hoa đâu...kể cả Kate...!

Đã hơn 1 tháng kể từ ngày Jessica trở về, mùa đông nơi này ngày càng lạnh hơn, tuyết rơi nhiều hơn và điều này dĩ nhiên làm Jess thích thú vô cùng. 1 Buổi sáng nọ, Nick đang nằm cuộn mình trong chiếc chăn ấm áp, bỗng tiếng chuông điện thoại reo liên hồi. “Lại con bé ấy....!” – Nick cầu nhàu nhưng không cảm thấy khó chịu, anh nhấn nút trả lời với giọng ngái ngủ

- Có chuyện gì thế..... cô nhóc...?!

- Tuyết rơi đẹp lắm Nick ơi!!! – Jessica reo lên như đứa trẻ – ra đây mau lên!!!

- Trời đang lạnh gần chết, đẹp gì chứ... – Anh lè nhè

- Mau ra đây! Nếu cậu không muốn tôi vào tận giường lôi cổ cậu ra ngoài này.!

- Ôi trời,thôi thôi tôi ra ngay

Pip...pip...

Nick khổ sở đẩy cái chăn ra khỏi người và bước chậm rãi vào nhà vệ sinh. Xong xuôi ,anh cố kiểm tra cho mình 1 chiếc áo khoác thật ấm,đôi ủng,và đội chiếc mũ len che kín 2 lỗ tai,chỉ chừa vài sợi tóc vàng lất phất trước đôi mắt lạnh lùng...Anh vừa bước ra khỏi cửa đã trông thấy Jessica đang chăm chú...nặng người tuyết, anh đứng lặng im thật lâu nhìn cô trong chiếc áo len màu trà ấm cúng, mái tóc xõa bồng bềnh lấm tấm vài hạt tuyết, đôi mắt thì long lanh như đứa trẻ đang mê mẩn món đồ chơi của nó. Chợt Nick khẽ cười...1 nụ cười rất nhẹ nhàng, nhưng anh cũng nhanh chóng “giấu” nụ cười ấy đi ngay khi Jess quay lại nhìn anh,cô nhăn nhó

- Cậu lẽ mề thế? Đội cậu ra tôi đã nặng gần xong con người tuyết rồi đây này

- Tôi cố ý mà – Nick cười đều

- Vậy á? – Jess neho mắt,trong tay đã vo tròn sẵn 1 khối tuyết khá to

- Này,cô định làm gì đấy!? – anh đưa tay lên phòng thủ

- Phạt cậu vì tội lẽ mề, đỡ này!

Dứt câu, Jess liền ném mạnh khối tuyết vào Nick, vừa buốt, vừa đau, vừa nhìn thấy vẻ mặt đầy thách thức của Jess, anh đã không ngần ngại vo khối tuyết lớn hơn và ném vào người cô. “Chiến tranh” nổ ra thật sự, cả 2 ra sức đuổi theo để ném tuyết vào nhau. Chợt Jessica vấp phải chú người tuyết, cô nhanh tay kéo theo Nick té nhào

- Cô ma lạnh thật đó! – anh nở nụ cười tươi như ánh nắng mặt trời giữa mùa đông lạnh giá...

- Cậu...nên cười như vậy nhiều hơn – cô bèn lên nhìn Nick

- Sao?

- Nhìn cậu cười giống khi nãy...tôi cảm thấy rất dễ chịu, thật đấy...

- Ý cô là cười như vậy? – anh nhếch mép

- Tôi đã nói với cậu là tôi ghét cái kiểu cười đó của cậu chưa??

Đoạn Jess hất tuyết vào mặt anh, anh cũng nhanh chóng túm lấy mũi cô và nhéo đến nỗi nó ửng đỏ lên như mũi chú người tuyết cô vừa mới nặn thành...Tiếng cười đùa vang lên như bản nhạc reo vui...Nick có chết cũng chẳng nghĩ mình sẽ chường ra khỏi giường vào lúc sáng sớm để chơi trò ném tuyết với 1 đứa con gái...! Nhưng anh lại cảm thấy vui vô cùng, không thể lý giải được vì sao anh lại thấy vui như vậy, giống như Jess là người đầu tiên mở tung cửa sổ tâm hồn của anh...Anh như 1 tù nhân tự giam cầm mình quá lâu trong chính nhà ngục mình tự xây nên...và giờ đây anh chính thức được giải thoát...

—————†—————

- Này, cô có thích xem phim không? – Nick lật lật cuốn sách trên tay mình

- Thích lắm! – mắt cô sáng long lanh – cậu định mời tôi đi xem film hả?!

- Ừa – anh lấy trong bóp ra 2 tấm vé, xòe trước mặt cô – đây, xuất tối ngày mai.

- Để tôi xem nào – Jess giật tấm vé trên tay Nick, sau đó cô liền chau mày lại

- Sao thế?

- Film kinh dị...? cậu biết tôi sợ thể loại này mà!!! – cô tức tối đánh vào vai Nick

- Cũng giống như lần cô ép buộc tôi phải đi đến nhà Kate, khi đó chẳng khác gì phim kinh dị đâu – Nick nhếch mép

- Cậu trả thù tôi đúng không?

- Cô nghĩ sao cũng được – anh phá lên cười

Ngày hôm sau...

Nick đã đợi sẵn Jessica trước cửa nhà, anh nhìn vào kính xe vuốt lại mái tóc của mình trước khi cô sắp bước ra. Anh và Jess nhanh chóng lái xe đến rạp chiếu phim. Nick sau khi chen lấn cũng đã có được trong tay 2 bịch bắp rang và 2 ly nước ngọt. Chỉ còn vài phút nữa là sẽ vào phòng chiếu, anh đang đứng đợi Jess đi trang điểm lại; thì trông thấy Billy nhìn chằm chằm vào mình. Tên này vốn đã không ưa gì Nick kể từ ngày anh đánh hắn đến tóe máu mồm, sẵn tiện đi cùng cô bạn gái Julie khá xinh xắn, hắn liền tiến đến gần để chằm chọc Nick

- Chào, em trai Max – Billy nhướn mày

- Chào. – Nick đáp cộc lốc, không buồn nhìn hắn

- Cậu đến đây 1 mình à, buồn nhỉ – hắn khẽ nhìn sang Julie 1 cách tự hào

- Rồi sao?

- Cậu có vẻ khác hẳn ông anh đều cáng của mình, lúc nào cũng đầy con gái xung quanh – giọng hắn đầy mỉa mai

- Mày nói gì?! – Nick chợt túm lấy cổ áo của hắn

Thật may là Jessica đã có mặt kịp thời, cô giựt mạnh tay anh ra và quay sang cười với Billy:

- Xin lỗi anh...bạn trai tôi hơi nóng tính...

- Hả?! – Nick nhìn cô không chớp mắt

Billy mê mẩn nhìn Jessica từ trên xuống dưới, đến nỗi Julie phải dẫm lên chân của anh 1 cách tức tởm. Jess liền nhìn Nick, âu yếm

- Mình đi thôi anh, sắp đến giờ chiếu rồi – cô ngọt ngào, choàng qua tay Nick

- À...ừ... – 1 cảm giác thật lạ chợt xuất hiện trong anh...

Họ quay lưng bỏ đi, Nick phì cười khi nghe được tiếng cãi vã của Billy và bạn gái nó, anh quay sang nhướn mày với cô:

- Làm thế nào mà cô biết nó đang chằm chọc tôi vậy?

- Nhìn là biết mà, nó là tên đã từng đánh anh Max chứ gì?

- Sao cô biết? – Nick ngạc nhiên

- Anh Max có lần đã chỉ mặt nó cho tôi biết mà – Jess cười – tôi vừa cứu cậu 1 bàn không thua đấy

- Vậy sao? – lại điệu cười nhếch mép – đáng lẽ cô nên để tôi đánh cho nó 1 trận ra trò.

- Đừng có hờ tỵ là đánh đấm chứ! – Jess véo thật mạnh vào eo Nick

- Đau quá! Cái cô này!!

Phim đã chiếu được 30 phút, nhưng Jessica ngồi bất động trên ghế với vẻ mặt căng thẳng, tay bóp chặt bịch bắp rang, khiến vài hạt bị rơi ra ngoài. Chắc hẳn những người ngồi cạnh Nick đang nghĩ anh có vấn đề; khi xem phim kinh dị mà anh cứ ngồi cười khúc khích. Đoạn Nick ghé sát vào tai Jessica thì thầm:

- Sợ lắm hả?

- Kệ tôi, lo xem phim đi...! – cô bĩu môi

- Nhìn vẻ mặt sợ sệt của cô, tôi không tài nào...tập trung xem được – Anh nói như đang cố nhin cười

- Cậu sẽ chết vì tôi khi về đến nhà, tôi hứa đấy!! – Jess nheo mắt

- Cô hệt như trẻ con – anh nói với vẻ khoái chí

Và Jess vài lần vô tình; đã nghiêng mình, nép vào cánh tay Nick, anh cũng khẽ nghiêng người sang để cô dựa vào mỗi khi cần, Nick chợt nhìn vào bàn tay đang run lẩy bẩy của Jess như 1 phản xạ, nhưng rồi lại liếc nhanh lên màn hình với vẻ tiếc nuối. Có lẽ đối với họ, chưa có bộ phim kinh dị nào mà họ từng đi xem lại có cảm giác ám áp đến như thế...

Tối hôm đó, Jessica cứ nhắm mắt là thấy những hình ảnh ghê rợn trong bộ phim lúc này hiện ra, cô còn có cảm giác như có ai đó đang ở ngoài cửa phòng mình. Hoảng sợ, nhưng không muốn làm phiền mẹ, người cô nghĩ đến lúc này là Nick...Jess không ngần ngại cầm điện thoại nhắn tin cho anh.

- “ Đồ xấu xa, anh báo hại tôi chẳng ngủ được!”

Tin nhắn hồi âm ngay lập tức

- “ Không phải chứ, cô nhát hơn tôi tưởng đấy”

- “ Tôi đã nói tôi dễ bị ám ảnh mà...giờ nhìn đâu tôi cũng thấy sợ...tôi thật sự sợ lắm”

Không có tin nhắn hồi âm lại. “ Chắc hẳn ngủ quên rồi, tên xấu xa!” – cô thầm nghĩ và bắt đầu quán chân khắp người, cố gắng nhắm nghiền mắt để ngủ, nhưng bỗng có tiếng động ở khung cửa sổ. Cô toát mồ hôi lạnh...khẽ trở mình và...hét lên:

- Á á á...!!!

Nick đang ra sức bám vào khung cửa sổ, đứng nép sát vách nhà của Jessica. Anh đưa ngón tay lên miệng ra hiệu bảo cô im lặng. Thật may là tiếng hét vừa rồi không đủ lớn để đánh thức bà Sarah. Jess nhanh chóng đến mở cửa, lôi anh vào.

- Lạy Chúa! cậu...làm gì giữa đêm hôm thế này??? – Jess nhìn Nick không chớp mắt

- Thì cô bảo sợ, tôi qua trông chừng cho cô ngủ – anh ngồi phịch xuống mép giường xoa xoa 2 tay – trời ạ, bên ngoài lạnh thấu xương

- Cậu vừa làm tôi sợ chết khiếp thì có! – cô chống 2 tay lên hông

- Nhưng bây giờ thì hết chưa...? – chợt ánh mắt anh nhìn cô thật ám áp...

Jessica cảm thấy trái tim mình đang đập liên hồi, cô lại chìm đắm vào trong ánh mắt sâu thẳm của anh...ma lực của nó khiến cô không thể nào cưỡng lại được...

- Cậu... trông chừng cho tôi ngủ thật sao?

- Hay cô sợ tôi làm gì cô? – Nick cười nhếch mép

- Không phải...tôi... – mặt Jess đỏ gấc

- Yên tâm, cô không phải mẫu người tôi thích đâu... – anh nhìn 1 cách mông lung vào khoảng không trước mắt

- Tôi biết...chỉ những cô gái đánh đá, chua ngoa, dữ dằn mới lọt vào mắt xanh cậu thôi – giọng cô vẻ hờn giận

- Ý cô là sao?

- Không có gì! – đoạn cô nhảy phóc lên giường, đắp kín chăn lên người – tôi ngủ đây!

- Ủ, cô ngủ ngon.

- Đây! Không được đi đâu đấy! – giọng cô vẫn còn chút giận dỗi

- Ủ, biết rồi – anh cười xòa

Có lẽ an tâm vì Nick ngồi bên cạnh, Jessica đã ngủ rất say sưa...gương mặt cô lúc này trông thật hiền và đáng yêu. Nick nhẹ nhàng vén những sợi tóc đang phủ lòa xòa trước mắt Jessica...rồi anh lướt những ngón tay xuống bờ má, sau đó khẽ chạm vào đôi môi...” Môi cô ta mềm đến như vậy sao...?” – anh phì cười với hành động kì lạ vừa rồi của mình...

Sáng hôm sau, Jessica thức giấc, thoáng giật mình khi thấy Nick ngồi dưới sàn, gục đầu lên giường cô ngủ say sưa. Jess nhìn anh thật lâu rồi tự mỉm cười, mọi sự giận hờn đêm qua bỗng chốc tan biến...

—————†—————

Không gian thoáng dang...bầu trời trong xanh như biển,mây trắng bông bênh trôi như những cơn sóng nhỏ,mênh mông đến nỗi khi ngược mặt lên,Nick chỉ muốn chết chìm trong đấy. Anh bước đi chậm rãi trên thảm cỏ xanh mướt,làn gió thoảng nhẹ qua khiến những cánh hoa loa kèn lay động,khẽ chạm vào người Nick,mùi hương của gió ướp theo hương hoa cứ như quấn lấy anh...khiến anh cảm thấy như lạc trong thiên đường...Và Jessica chợt xuất hiện trước mắt anh,xinh tươi trong chiếc váy trắng,đang dang rộng vòng tay với nụ cười rạng rỡ...Đôi mắt Nick trở nên hiền hòa,anh muốn chạy đến bên cô ngay,nhưng khi chỉ vừa bước được 2 bước,Jessica đã vội buông tay xuống,gương mặt rạng rỡ trở nên buồn rầu và 2 hàng nước mắt bắt đầu tuôn dài từ khóe mi xinh đẹp ấy,môi cô mở ra,run run

- Dừng lại gần em...em xin anh đấy...em..sợ lắm...!

- Nick đờ người ra : " Tại sao...?"

- Chúng ta là 1 sai lầm của nhau... – Đoạn Jess biến mất như 1 làn sương...

Nick giật mình,ngồi phắt dậy, toát mồ hôi lạnh. Thì ra chỉ là giấc mơ, anh thở phào nhẹ nhõm nhưng vẫn không ngừng nghĩ về lời nói kì lạ của Jess trong mơ. Nick thấy lo lo, anh cầm điện thoại nhắn tin cho cô,không thấy trả lời, anh nóng ruột bấm gọi,cũng chẳng ai nghe máy....Nick cảm giác như có kiến bò trong bụng,giấc mơ kì lạ hiện về và anh quyết định sang nhà tìm Jessica. Vừa bước ra khỏi cửa anh đã gặp bà Sarah – mẹ Jess – trông như đang vội vã đi đâu đó với vẻ mặt lo lắng

- Chào cô – Nick lễ phép

- À chào cháu – bà cười tươi

- Cho cháu hỏi có Jessica ở nhà không ạ?

- Có cháu à, Jess đang bị bệnh nặng lắm – bà buồn bã – bây giờ bác đi mua thuốc và 1 ít thức ăn cho nó

- Jess...bệnh nặng sao bác? Cháu...vào thăm cậu ấy được không...?

- Được chứ, cháu vào chăm sóc nó giùm bác,bác về ngay.

Nick nhanh chóng vào nhà,đi như bay đến phòng của cô bạn. Jessica đang nằm co rúm trong chiếc chăn,người run run...thấy Nick, cô hơi ngạc nhiên

- Chào cậu...sao cậu qua đây...?

- Vì không gọi cho cô được – Nick ngồi xuống cạnh giường,nhẹ nhàng – Cô sao rồi...?

- Tôi...ổn...mà...

- Ổn cái gì,mặt cô tái mét thế kia

- Ha ha...hôm nay cậu quan tâm tôi à

- Hm...thì nếu cô có chuyện gì, tôi sẽ là người anh Max trách đầu tiên đấy

Jessica khựng lại...Max...? Giống như cả hàng thế kỷ cô chưa được nghe cái tên này,sao bây giờ nó lại trở nên xa lạ với cô như vậy? Tự dưng cô cảm thấy mình có lỗi với Max kinh khủng,thật sự là cô không hề nhớ Max...!

- Cô đang suy nghĩ gì vậy,có nghe tôi nói gì không ?!

- À...xin lỗi nhé...cậu vừa nói gì nào – Jess lúng túng,cười trừ

- Tôi hỏi cô có lạnh không?

- Có ,lạnh lắm...

Nick nhẹ nhàng nắm bàn tay nhỏ xinh của Jessica, xoa nhẹ nhẹ...Jess cảm thấy ấm áp hơn nhiều lắm, hơi ấm của Nick như lan tỏa khắp phòng. Jess cảm thấy hạnh phúc...rất hạnh phúc. Rồi Nick bắt đầu kể chuyện cho cô nghe, câu chuyện đó là 1001 đêm, nói về 1 vị vua Ba Tư tên Shahryar, vì hoàng hậu ngoại tình nên đâm ra chán ghét đàn bà,tính nết trở nên hung bạo. Để thỏa mãn cơn điên loạn,cứ mỗi ngày ông ta cưới 1 cô gái và sau 1 đêm mặn nồng lại sai lính đem giết .Thấy đất nước lâm nguy,Sheherazade xin cha cho mình được một đêm hưởng ân sủng của hoàng thượng. Là cô gái thông minh, tài trí lại giàu nghị lực, nên sau nàng đã tìm được cách để thoát khỏi cái chết. Nàng hay kể chuyện cho Shahryar nghe, những câu chuyện được xấp sếp khéo léo để đúng khi mặt trời mọc là lúc hấp dẫn nhất, nàng kín đáo dừng lại khi chuyện chưa chấm dứt khiến vua còn nóng lòng muốn nghe đoạn tiếp, không thể ra lệnh xử tử nàng. Trong suốt 1001 đêm,nàng Sheherazade liên tục kể những chuyện về tình yêu,chiến tranh và pháp thuật. Hàng ngàn đêm trôi qua, cuối cùng nhà vua bị cảm hóa, tình yêu cuộc sống và con người trỗi dậy khiến ông ta đã quên khuấy việc giết người. Cảm phục nàng Sheherazade, vua đã bãi bỏ lệnh bắt con gái để giết một cách tàn nhẫn và đồng ý cưới nàng làm vợ bằng một đám cưới linh đình, sau đó cùng nhau sống hạnh phúc đến bạc đầu và họ có với nhau ba người con trai....

- Chỉ kể chuyện thôi mà cảm hóa được ông vua tàn bạo á? – Jess nheo mắt
- Vì những câu chuyện Sheherazade kể rất giàu ý nghĩa và tôi nghĩ...đôi khi đúng tâm trạng của vua Shahryar, nên ông ấy dần bị nàng thay đổi
- A ha,vậy là 1 ông vua lạnh lùng bị 1 cô gái thông minh cảm hóa...?
- Ủm,nói chung là vậy
- Chợt cô nhìn Nick,nhẹ nhàng
- Sao cậu kể tôi nghe câu chuyện này...?
- Tôi ... cũng không biết nữa...

—————†—————

Jessica ngủ thiếp đi lúc nào không hay, rồi cô chợt thức giấc lúc 10 giờ đêm...Nick đã không còn bên cạnh cô nữa, cô luyến tiếc hơi ấm đôi bàn tay của anh quá...bên cạnh Jess lúc này là mẹ cùng với thau nước ấm và chiếc khăn nhỏ. Cô cười hiền với mẹ,như thể thấy được thiên thần

- Mẹ chưa ngủ sao...?
- Mẹ chưa buồn ngủ, con yêu à – bà vừa nói vừa đắp chiếc khăn ấm lên trán Jessica
- -Hm... Nick về lúc nào vậy mẹ?
- Cậu ấy về cách đây khoảng 2 tiếng rồi – bà cười – Nick thật dễ mến
- Sao?Con ngủ li bì từ trưa đến giờ mà,không lẽ cậu ta ở lại trò chuyện với mẹ tận 4 tiếng? – Jess nói với vẻ khôi hài
- Sao con lại ngạc nhiên thế con gái? Con biết không, trong khoảng thời gian con trên New York, thỉnh thoảng mẹ bị cảm nhẹ, Nick hay sang thăm và nói chuyện với mẹ lắm,chắc cậu ấy biết mẹ lúc nào cũng 1 mình...
- Ôi trời...! Jessica xúc động không nói thành lời,nếu có Nick ở đây chắc cô ôm chầm lấy anh ngay,cô không biết phải cảm ơn anh như thế nào cho đủ....
- Chợt bà Sarah nhìn cô bằng ánh mắt...khá kì lạ
- Con có được người bạn tốt như Nick,mẹ rất vui...
- Vâng...! – cô ghen đáng – bạn tốt...!

4. Chương 5

Hoa Tuyết - Chương 05

Chương 5 : Bức tường vô hình

Nick ngồi yên trên chiếc ghế bành, nhìn chăm chăm vào cuốn lịch trên bàn với đôi mắt ưu tư. Chỉ còn 1 tuần nữa là Max sẽ về...nghĩ tới đó bỗng dưng anh lại thấy lòng ray rứt, anh vừa cầu mong cho thời gian trôi nhanh đi nhưng cũng ước sao cho nó trôi chậm lại...Nick biết những cảm xúc trong anh bây giờ là sai trái và không bao giờ có hy vọng... Đứng lên lại ngồi xuống, tay giữ khư khư chiếc điện thoại, Nick rất muốn nhắn tin cho Jessica nhưng anh không thể...anh không ổn định được cảm xúc của mình, nhiều lần anh định vuốt tóc cô và muốn ôm cô vào lòng, nhưng sau đó liền khựng lại như thể bị hóa đá. Lý trí của anh không cho phép anh làm điều đó, làm những điều gì có lỗi với Max. Lý trí của anh chính là bức tường vô hình ngăn cách giữa anh và Jess...

Chiếc điện thoại bất ngờ rung lên, Nick thất vọng khi thấy không phải số của Jessica, mà là Daniel – anh chàng tình nghịch với vóc dáng khá thấp, có nụ cười tươi như Max, bạn thân nhất của Nick

- Alo?
- Đây, đang làm gì đấy – giọng Daniel hồ hởi, âm thanh xung quanh rất ồn ào
- Đi lòng vòng trong nhà thôi
- Chán thế, ra quán bar Night chơi đi
- Tao không có hứng thú chút nào – Nick vừa nói vừa nghĩ đến những thứ âm thanh như búa bổ trong điện thoại
- Rủ em Jessica gì của mày theo, hết chán chứ gì!
- Không, tao không đi đâu – Nick thở dài
- Cho mày 10 phút chuẩn bị, còn không tao sẽ tới nhà mày và lôi cả đôi đi luôn đấy, vậy nhé, cúp đây!!

Nick vừa nhắn tin cho Jessica vừa muốn đấm cho Daniel 1 phát, sau nửa tiếng cô đã có mặt trước cửa nhà, Nick nheo mắt nhìn chiếc áo bó sát và chiếc quần ngắn cũn cỡn của Jess rồi mở cửa cho cô bước vào xe, 2 người hôm nay khá im lặng, không đùa giỡn với nhau như ngày thường...Khi đến nơi, anh nắm tay Jessica đi tìm Daniel giữa đám người đang nhảy nhót với những ánh đèn mờ mờ...những lúc như thế này, cô luôn có cảm giác như cô không sợ bất cứ thứ gì trên đời này nữa, vì đã có bàn tay to lớn, ấm áp dịu dặt và bảo vệ cô, cái cảm giác này...Jessica chưa bao giờ nhận được từ Max... Cả 2 tiến về phía Daniel đang đứng vậy tay, vừa thấy Nick, anh ta đã reo lên:

- A ha, chào, đến sớm hơn tao tưởng đấy – rồi anh nhìn sang Jessica – còn đây là...?
- Jessica! – Nick tiếp lời
- Ồ, rất vui được gặp cô, Jessica, tôi là Daniel – anh chìa tay ra phía trước với nụ cười dễ mến
- Tôi cũng rất vui được gặp anh, tôi nghe Nick nói về anh đã lâu rồi – cô bắt tay Daniel cùng nụ cười rạng rỡ
- Nick liếc mắt sang cậu bạn mình:
- Bắt tay đâu phải kiểu của mày đối với người mới quen nhỉ?!
- Đối với người đẹp thôi – Daniel lém lỉnh

Daniel là người rất vui tính, anh có thể nói hàng giờ đồng hồ mà không biết mệt, nhìn Nick lắng nghe và cười khi nói chuyện với Daniel, Jess cũng hiểu tại sao 2 người lại thân như thế. Cô ra hiệu với Nick rằng cô muốn đi vào nhà vệ sinh. Cô chen lấn bước đi giữa rừng người, ngọt ngào thật, không gian khá tối khiến Jess khó nhìn rõ mọi thứ, nhìn vào bàn tay trợ trợ của mình mà cô thầm ước phải chỉ lúc này có Nick nắm lấy bàn tay cô và dắt cô đi...nhưng liệu sau 1 tuần nữa, anh có còn nắm tay cô nữa không? anh có còn khoác vai cô và kể chuyện cho cô nghe nữa không? Mãi nghĩ vẩn vơ, cô vấp phải chân 1 người nào đó, vô tình đẩy cô gái

phía trước té nhào, ly rượu trên tay cũng đổ hết xuống sàn, dính 1 vệt dài vào áo. Jess hoàn hồn, đỡ cô gái ấy đứng lên và xin lỗi rối rít. Nhưng cô thoáng giật mình khi nhận ra cô gái mình vừa đỡ lên là...Kate...!

- Lại là ...cô...!!?? – Kate gằng giọng tức giận

Jessica thấy hả hê về chuyện vừa xảy ra hơn là hối hận, vì Kate đáng bị gấp 10 lần như thế...

- Dù sao tôi cũng xin lỗi rồi – Jess đáp hồ hững

- Xin lỗi là xong? Mà làm tao té nhào ra sàn, làm vấy rượu vào chiếc áo đẹp của tao, mà nghĩ mà xin lỗi là xong với tao sao?

- Thật ra...nếu biết là cô, tôi đã không xin lỗi đâu...!

- Cái gì? Con điên này, mà trơ tráo đến thế à? – gương mặt ả đỏ gấc

- Jessica khoanh tay nhìn Kate đang tức giận như vệt Donald bằng ánh mắt lạnh lùng nhưng cũng rất buồn:

- Tôi rất ghen tỵ với cô, cô không biết là cô đã từng có thứ tôi muốn như thế nào đâu...Nhưng có 1 điều cô nên biết rằng tính cách cô thật đáng ghét, cô chẳng xứng đáng với điều cô từng có và tôi chẳng ưa cô chút nào, Kate à!

Như núi lửa phun trào, Kate trợn mắt lên, khiến đôi mắt xéch của ả trông dị hợm, ả tiến đến gần đưa tay lên định tát Jessica, nhưng đã có 1 bàn tay kịp thời ngăn chặn

- Nick...? – Jess thì thầm và đôi mắt cô sáng lên khi thấy anh

- Này Kate, có chuyện gì từ từ giải quyết, sao lại đánh cô ấy? – Nick vừa nói vừa nép Jessica vào lòng mình

- Nó có ý xô em ngã, lại còn làm vấy rượu vào áo em, sau đó lại còn không chịu xin lỗi, anh xem có đáng tức giận không chứ...? – ả làm ra vẻ đáng thương

- Hay nhĩ, tôi có ý xô cô ngã và không chịu xin lỗi à? Dừng kịch bản nhanh đấy! – Jess nói với vẻ khôi hài

- Thôi nào Kate, trong đây tôi như thế vấp ngã cũng là chuyện thường mà, bây giờ tôi thay mặt Jess xin lỗi cô, được chưa?

Xung quanh bắt đầu ồn ào hơn vì tiếng cãi vã, Daniel cũng khó khăn lắm mới chen được vào giữa, đứng cạnh Nick. ả Kate không có ý định để yên chuyện này

- Đây là lỗi của nó, anh không được bênh vực nó, anh tránh ra đi!

- Muốn gì thì giải quyết với tôi, nếu cô động vào Jessica, tôi sẽ không nể chuyện cô từng là bạn gái tôi đâu

- Nick nghiêm giọng, nhìn thẳng vào mắt Kate

1 luồng điện chạy trong người Jess, khiến trái tim cô đập liên hồi..., cô nhìn Nick không chớp mắt như thể anh vừa nói điều gì rất kì lạ...

- Anh... – ả méo máo – anh thay đổi rồi...

- Cô đang nói cô hay nói tôi? – anh cười đều

- Hey thôi nào 2 người đẹp – Daniel chen vào – ở đây đang vui vẻ thế cơ mà.

- Tốt nhất cậu đừng chen vào, Daniel! – ả trừng mắt

- Anh có vẻ như chẳng sợ sệt gì trước lời hăm dọa của Kate, anh nói to hơn, cốt để cho mọi người xung quanh nghe thấy:

- Kate này, bây giờ cô có tạt cả chai rượu vào Jessica thì áo cô vẫn không mất vết rượu bé tí đó, cô có đánh Jessica, thì vẫn không thay đổi được chuyện cô vừa té nhào khi nãy, vì thế, tôi nghĩ 1 lời xin lỗi là quá đủ, và không có chuyện đánh đấm ở đây. Được không?

Daniel quay sang nhìn Jessica, ánh mắt như bảo cô xin lỗi ả 1 câu cho xong chuyện. Jess đành phải cắn răng làm theo...Kate hậm hực quay lưng bỏ đi, tiến thẳng ra cửa, chắc ả ta chẳng còn hứng thú gì để mà ở lại nữa. Đám đông bắt đầu tản ra, từng nhóm tụ lại với nhau uống rượu, nhảy nhót, có vài cặp ngồi trong

góc khuất ôm nhau, hôn nhau. Jess ngồi yên trên ghế cạnh Nick chăm chú nhìn vào cô gái trong góc bàn đằng kia đang khóc thút thít 1 mình, cô thấy thương những người như vậy, cô nói thầm với Nick và tiến lại gần trò chuyện với cô gái đó, bỏ lại anh và Daniel. Nick thở dài thật dài như muốn tổng khứ điều mà anh đã chôn giấu trong lòng mình quá lâu :

- Tao cảm thấy như sắp nổ tung, mày à
 - Vì Jessica phải không? – Daniel nhấp ngụm rượu nhỏ
 - Ừm, dạo gần đây, tao không làm chủ được trái tim mình nữa, chết tiệt thật, không thể ngờ là tao lại bị rơi vào tình huống này
 - Mày có tình cảm với cô bé đó à? Jess dễ thương đấy, cả ngoại hình lẫn tính cách
 - Thì sao chứ? Jess là bạn gái của anh trai tao, còn tao là thằng em xấu xa
 - Này, sao mày không nghĩ là Jessica yêu mày ?
 - Chuyện đó xa vời với trí tưởng tượng của tao – Nick cười, nhưng không hề thấy vui
 - Mày không thấy ánh mắt cô ấy lúc nhìn mày sao? Đó là ánh mắt khi tao nhìn.....Laura – giọng anh chợt buồn
 - Mày vẫn chưa quên Laura? – Nick uống cạn ly rượu trên tay
 - Chưa bao giờ...! Thôi nói chuyện của mày đi, bây giờ mày định thế nào?
 - Tao không biết nữa...cảm giác bên Jessica thật tuyệt, tao thích nhìn cô ấy cười, muốn bảo vệ cô ấy, muốn làm cho cô ấy hạnh phúc....nhưng tao không thể là người thực hiện điều đó, tao không phải là người đi chung 1 con đường với cô ấy đến hết cuộc đời này, ngay từ đầu, Jess đã không thuộc về tao rồi...
 - Đừng bi quan quá anh bạn – khoác vai Nick, Daniel thì thầm – trong mọi chuyện đều có kỳ tích, mày có muốn thử thách tình cảm của mày không?
 - Thử thách gì?
 - Mày và Jessica thử không gặp mặt, không liên lạc trong 1 tuần xem, tốt nhất mày nên là người chủ động tránh mặt cô ấy
 - Tại sao ? – Nick nhìn chăm chăm anh bạn mình
 - Đôi khi trong tình yêu nên có 1 khoảng lặng, hãy thử sống trong cảm giác 1 tuần không có cô ấy bên cạnh, và cũng hãy để cô ấy có cảm giác như thế. Để xem đó là tình cảm thoáng qua hay tình yêu thật sự, hiểu không?
- Nick lặng người đi, anh nhìn vào mắt của Daniel và biết anh chàng này đang nghiêm túc, Nick biết Daniel là người sâu sắc đằng sau sự khôi hài của mình, cuộc sống của Daniel trải qua nhiều nỗi đau, mất cả cha mẹ từ năm lên 7, sống chung với dì Ann, bà có người chồng vũ phu, gã hay đánh đập Daniel mỗi khi say xỉn, người dì không chịu đựng được nên đã li dị hẳn. Khi lớn lên, anh đi làm thêm để tự trang trải học phí, hầu như không có thời gian dành cho bất cứ chuyện gì ngoài việc học và việc làm. 3 năm sau anh gặp Laura và yêu cô say đắm, nhưng Laura đã mất vì tai nạn giao thông, cô ra đi mang theo cả trái tim của anh, Daniel dường như thay đổi tính tình từ lúc ấy...
- Này sao im lặng thế, kế hoạch vậy có được không?
 - Được thôi, tuần sau sẽ dài lắm đây – Nick lại nốc hết ly rượu của mình
 - Dài đủ để mày suy nghĩ, nhớ nhé, nếu là tình yêu thật sự, phải theo đuổi nó đến cùng
 - Hôm nay mày vẫn chương quá
 - Tình yêu mà – anh chàng nhún vai – À mà Jessica đi đâu lâu vậy?
 - Kìa kìa, đang tâm sự với cô bé tóc đen đang thút thít 1 mình, Jess thích chia sẻ với người khác lắm, đặc biệt là những người cô đơn – Nick cười hiền

- Chả trách mày chết mê chết mệt!

Nick hôm đó say khướt, Daniel phải phụ Jessica đỡ anh ra xe

- Cô phải làm tài xế cho cái tên này rồi

- Đây không phải lần đầu đâu – Jess cười

- Chợt Daniel nhìn cô thật lâu :

- Jessica này, đừng giữ điều gì trong lòng quá lâu nhé

- Sao anh nói vậy? – cô nhìn anh không chớp mắt

- Sau này cô sẽ hiểu, cô về đi, cũng khuya lắm rồi – anh cười, mắt nhìn lên bầu trời đầy sao

- Ừm – Jess vẫn nhìn anh vẻ khó hiểu – tôi về đây, hẹn gặp lại anh nhé

- Ừm, hẹn gặp lại cô sau

Daniel đứng nhìn chiếc xe dần mất hút trong màn đêm đen mà lòng ngập tràn suy nghĩ, anh chỉ biết cầu nguyện những điều tốt đẹp sẽ đến cho người bạn của mình. Jessica lái xe khá nhanh, cô rất sợ bóng đêm, vì thế cô chỉ muốn lái thật nhanh về nhà. Cô vài lần nhìn sang Nick, anh đang say sưa trên chiếc ghế, gương mặt anh lúc ngủ trông thật dễ thương, cô nhanh chóng lấy điện thoại chụp lại, vì sợ sau này không có cơ hội để ngắm anh ngủ nữa... Ngày hôm nay thật vui, nhưng cũng thật buồn, những kỷ niệm ngọt ngào bên anh, sau này sẽ là 1 vết cắt rất sâu trong trái tim của cô. Cô muốn níu giữ thời gian, cô muốn anh hiểu cô đang nghĩ gì, cô muốn anh biết... rằng cô hạnh phúc đến nhường nào khi ở bên anh, rằng cô cảm thấy an toàn như thế nào khi được anh ôm vào lòng... Nhưng làm cô có thể nói hết ra những điều tận đáy lòng của mình...? Tình cảm này là 1 tội lỗi, cô biết và luôn tự nhủ với mình như thế... mỗi khi nhìn thấy anh...

Về đến nhà, Jess lay mạnh Nick, anh chàng lơ đãng mở mắt, loạng choạng bước ra khỏi xe, cô nhanh chóng lại gần đỡ anh đứng cho vững. Bỗng anh quay sang, ôm chầm lấy cô...

- Đây Nick, cậu... say lắm rồi, mau... vào nhà đi – Jessica nói như sắp bị ngạt thở

- Tôi không say – anh lè nhè – Cô thật sự... làm tôi... phát điên... cô biết không?

- Ý cậu là sao?

- Tôi nghĩ... chúng ta... nên dừng gặp nhau 1 thời gian...

- Tại sao chứ?? – Jessica bắt đầu bực, cô đẩy mạnh anh ra

- Vì Max... sắp trở về rồi, tôi cũng sắp hết nhiệm vụ với cô...

- Nhiệm vụ? Cậu nói trước giờ cậu bên tôi chỉ vì nhiệm vụ với anh cậu sao?

- ... Thật ra... không phải vậy, Jess... Cô không hiểu rồi – anh nắm chặt bàn tay cô hơn

- Được rồi – Jess giật tay ra khỏi bàn tay của Nick – Nếu cậu muốn như thế! Tôi vào nhà đây, chào cậu!

Đoạn cô quay lưng đi thật nhanh, vì cô biết mình sắp khóc... Đêm đó, Jess không ngủ được, cô cứ nghe đi nghe lại bài hát I See You rồi lại bật khóc... "Your love shine the way into paradise... I see me through your eyes". Cô không thể quên được những ngày tháng ngắn ngủi bên anh... Nụ cười hiếm hoi như tỏa nắng giữa mùa đông lạnh giá, hơi ấm khi anh vòng tay cài khóa dây an toàn cho cô, bờ vai rắn chắc khi anh nép cô vào lòng và những câu chuyện anh kể cho cô nghe đã luôn theo cô đến cả trong giấc mơ. Giây phút nhìn sâu vào mắt anh khiến trái tim Jess loạn nhịp, đôi môi không thể mở ra để nói bất cứ điều gì, cô chỉ muốn lọt thẳm vào ánh mắt xanh biếc đó mãi mãi...

Nick dường như tỉnh cả rượu, anh biết anh đã làm tổn thương Jessica, anh ước gì cô sẽ ghét anh sau câu nói đó và ước sao anh cũng có thể ghét cô như thuở ban đầu 2 người gặp nhau...

5. Chương 6

Hoa Tuyết - Chương 06

Chương 6 : Rời xa

Đã 3 ngày trôi qua, họ không gặp mặt cũng không nói chuyện với nhau. Jessica nhớ Nick đến phát điên, lòng cô đau quặn thắt lại khi nghĩ đến việc không còn được gặp anh nữa, lòng ngực Jess như muốn nổ tung vì những cảm xúc bùng cháy không thể nào nói ra... Hạnh phúc quá ngắn ngủi... mặc dù đã biết trước, sau này Nick và cô cũng phải rời xa nhau để đi trên 2 con đường song song, nhưng trái tim cô vẫn không thôi đau đớn và không thôi thổn thức về anh, về 1 chuyện tình thoáng qua...

Jessica liên tục xem lại những bức ảnh cô trộm chụp Nick, lúc trước; đó là việc giúp cô với bớt nỗi nhớ về anh, nhưng giờ đây, nó như hàng ngàn nhát dao xuyên vào trái tim cô... Rồi Jess nhấn nút "Xóa", nhưng những nhát dao đó càng được ẩn sâu thêm, khiến cô lại nhấn "Hủy"... cô làm như thế cả triệu lần... cuối cùng Jess vứt chiếc điện thoại xuống sàn, thả mình nằm ngửa ra 1 cách bất cần xuống chiếc nệm êm ái, nước mắt bắt đầu rơi...

Tất cả những chuyện xảy ra quanh cuộc sống của Jessica đều khiến cô nhớ đến Nick, như món Beefsteak cô hay nấu cho anh ăn, loạt phim kinh dị anh thích, bài hát I See You, kẹo chocolate hiệu Hersey mà 2 người hay vừa nhâm nhi vừa ngắm tuyết... Cô ghét Nick, tại sao anh lại làm cho cô khổ tâm thế, cô chỉ là 1 nhiệm vụ mà anh phải hoàn thành vì lời hứa sao...? Vậy mà... Jessica từng nghĩ anh cũng có 1 chút tình cảm với cô, bao nhiêu hy vọng dựng xây, bây giờ đổ nát thật rồi... Jess vô cùng hụt hẫng khi nghĩ rằng mình chẳng có ý nghĩa gì đối với Nick trong suốt quãng thời gian qua...

Nhưng dù sao, kết thúc sớm như vậy vẫn tốt hơn là kéo dài nó trong vô vọng... đúng không? cô tự hỏi mình như vậy rất nhiều và không bao giờ tự trả lời được...

Helena lại gọi cho Jess, từ hôm biết Jess và Nick cắt liên lạc với nhau, cô gọi điện rất nhiều để hỏi thăm, Helena là người biết lắng nghe và quan tâm người khác, đôi khi sự quan tâm đó hơi quá, nhưng Jessica thích điều đó, Helena luôn là chỗ dựa tinh thần mỗi khi cô buồn, vì thế mặc dù trong lúc này cô chẳng muốn nghe điện thoại của ai, Jess vẫn bắt máy trả lời cô bạn thân

- Tớ nghe đây... – Jess nói sau tiếng thở dài
- Sao giọng nói yếu xìu thế? Cậu với Nick sao rồi?
- Tớ chưa chết, và chắc Nick cũng vậy.
- Thôi nào...! Lý do giận nhau vớ vẩn quá đấy! theo cậu kể thì 2 người rất thân mà, sao lại tạm không gặp nhau – Helena có vẻ bức
- Đấy là Nick muốn, chứ không phải tớ!
- Cậu định để mặc mọi chuyện mà không tìm hiểu rõ ràng à? Tớ nghĩ Nick có lý do của cậu ấy.
- Thế cậu muốn tớ phải làm sao? Chạy đi tìm Nick và hét to lên rằng tôi nhớ anh đến phát điên à ???
- Nhiều khi cũng phải như vậy đấy, cô bạn
- Ý kiến ngu xuẩn nhất tớ từng nghe – Jess cười, nhưng nghe chẳng vui chút nào
- Cậu có đang thực sự ổn không đấy? – Helena hỏi giọng lo lắng
- Tớ ổn mà...!
- Cậu yêu Nick đúng không...?
- Tớ không biết – cô chợt cười phá lên – nhưng nếu đó là sự thật thì chắc chắn anh Max sẽ giết tớ.
- Thôi nói những chuyện vớ vẩn đi! nghe này, tớ sẽ sắp xếp để xuống đó với cậu

- Cậu thật tử tế Helana, nhưng tớ ổn mà, cậu không nghe tớ cười giòn giã thế sao?
- Cậu cười chẳng bình thường – giọng Helena cương quyết – để cậu 1 mình trong lúc này tớ không yên tâm chút nào!
- Thôi được rồi, chịu thua cậu đấy, dù gì tớ cũng đang rất cần cậu...
- Tớ biết, đồ ngốc...!

•————— † —————•

Nick cảm giác 3 ngày vừa trôi qua như 3 năm, anh như người mất hồn, suốt ngày nhốt mình trong phòng, tìm những việc vặt vãnh để giết thời gian. Nick vớ lấy quyển sách “Em ở đâu” của Marc Levy trên kệ, định cùng nó để qua nhanh ngày hôm nay, nhưng 1 hồi lâu sau anh cũng đành chán nản đóng quyển sách lại khi tự nhận ra mình đã đọc 1 trang trong 10 phút và 3 dòng chữ đến hơn cả 10 lần. Nick cau có ném mạnh quyển sách xuống sàn, anh đứng phắt dậy, tiến thẳng ra cửa. Ngày đầu tiên kể từ khi rời xa Jessica, anh mới bước ra ngoài, cảm giác cô đơn quẩn lấy anh, khiến những bước chân thật nặng nề...

Nick đi đến ngọn đồi ấy, dưới gốc cây cổ thụ to lớn như gã lực sĩ, nơi Jess và anh hay ngồi nói về đủ thứ chuyện trên đời, Jess kể huyền thoại cho anh nghe về cuộc sống của cô trên New York như thế nào, về việc học, về những người bạn mới, về Helena, về ước mơ,... Nick nhớ có lần Jessica đã giận anh chỉ vì anh phì cười về ý nghĩ muốn làm nhà văn của cô...

Rồi anh chợt lấy trong túi ra chiếc móc khóa hình bông hoa tuyết, anh ngắm nó 1 cách âu yếm trong lòng bàn tay, như thể Jessica đang hiện diện trước mắt anh, lòng Nick bồi hồi, xao xuyến khi nhớ đến những giây phút được bên Jess dưới mùa tuyết rơi... anh tự trách mình vì đã đến đây, nó khiến anh nhớ cô nhiều hơn... anh nhắm mắt lại, ngậm ngùi nhận ra rằng... anh không thể nào sống thiếu Jessica....

•————— † —————•

5 ngày sau....

- Jessica dậy đi nào con gái

Jess mơ màng mở mắt, cô cười hiền khi thấy mẹ đang ngồi vuốt tóc mình

- Chào buổi sáng mẹ yêu, có chuyện gì mà kêu con dậy sớm thế?
- Mẹ có tin vui muốn báo cho con...
- Tin vui gì ạ? – cô hỏi nhưng không mấy quan tâm, đối với cô bây giờ đâu còn gì đáng vui nữa
- Max về rồi, con à – bà nói sau hồi im lặng

Mắt Jessica chợt mở to, cô với vội lấy chiếc điện thoại xem lịch, rồi buông nó xuống 1 cách thất vọng... hôm nay là ngày Max sẽ trở về. Giọng nói ảm áp của mẹ chen ngang làm đứt quãng những suy nghĩ rồi bởi đang hiện lên trong Jessica:

- Con sao thế...?
- À con không sao... – giọng Jess yếu ớt
- Max đang ở dưới phòng khách chờ con, dậy chuẩn bị rồi xuống gặp cậu ấy nhé
- Vâng, con xuống ngay
- Mẹ yêu con, mẹ xuống trước đây – bà hôn lên má con gái
- Con cũng yêu mẹ – Jess cười, tự dưng cô thấy đỡ nặng nề hơn 1 chút...

Nhưng khi bà Sarah vừa bước ra khỏi phòng, Jessica đột nhiên cảm thấy ngạt thở, cô gồng mình nắm chặt bàn tay, run run, môi tái nhợt vì mím quá chặt... cô phải đối diện với Max như thế nào đây...? Cô thậm chí không hề nhớ anh và chẳng mong anh quay về, nếu bây giờ được quỳ xuống trước mặt Max để xin lỗi, chắc cô sẽ làm ngay.

Max gọn gàng,đỉnh đạc với chiếc áo sơ mi trắng cách điệu bỏ thùng trong chiếc quần jean màu xanh đen,anh có vẻ đen hơn 1 týt, nhưng vẫn còn rất bảnh bao với mái tóc vuốt gel lẳng cón. Khi vừa trông thấy Jessica, anh mừng rỡ chạy đến ôm lấy người yêu, Jess cảm giác thật ngượng và khó chịu, cô khéo léo đẩy nhẹ anh ra và bắt chuyện với anh:

- Chào anh...anh khỏe không?

- Anh khỏe, còn em? 3 tháng sống xa anh như thế nào? – Max cười

Tim Jessica đột nhiên co thắt lại,cô cố giữ cho nét mặt tự nhiên và vừa cười vừa nói như thể điều đó sẽ che giấu được cảm xúc của mình

- À...em khỏe, 3 tháng vừa qua... cũng không tệ lắm...!

- Không tệ? Nghe có vẻ không được vui nhỉ, Nick có sang chơi với em không?

- Có – Jess lại cảm thấy ngạt thở

- Ừm thế thì tốt, tính nết nó thất thường,hy vọng nó không làm em buồn

- Vâng...Sao anh không kể cho em nghe chuyện việc làm của anh đi – Jess kéo tay Max ngồi xuống,cầu mong sao cho anh đừng nhắc đến Nick nữa

- Cũng bình thường em à,ngoài việc ngắm mấy đứa trẻ cười đùa thì chẳng có gì vui cả,nó chỉ làm cho anh nhớ em nhiều thôi

- Vâng...

- Em có vẻ ít nói hơn nhỉ,hôm nay em có gì để kể anh nghe không? – Max nhìn Jess vẻ dò hỏi

- Em nghĩ em hơi mệt 1 týt – cô lảng tránh ánh mắt của anh – nhưng em ổn,anh đừng bận tâm

- Ừm, Jessica này,anh có chuyện muốn nói với em

- Chuyện gì vậy anh?

- Mình quen nhau cũng đã gần 4 năm rồi,đúng không em?

- Vâng.

- Anh nghĩ chừng đó thời gian đủ để mình hiểu nhau... và Jessica à,em là cô gái hoàn hảo trong mắt anh...em biết không?

- Vâng – Jess đáp hồ hững

- Vì thế...sao chúng ta lại không cưới nhau nhỉ – Max cười tươi,tay anh từ từ mở nắp chiếc hộp nhỏ bằng nhung,1 chiếc nhẫn sáng lấp lánh hiện ra...ánh mắt Jessica thì tối sầm lại...

- Sao...?? Cưới?? Anh có nghĩ là quá sớm không???

- Không, anh thì thấy đây là thời điểm phù hợp. Anh đã đợi em những 3 năm,Jessica à,chúng ta xa nhau gần ấy thời gian và vẫn quen nhau đến tận bây giờ; những lá thư ngày ấy giúp ta gắn bó với nhau giữa hàng ngàn cây số .Điều đó mới đáng quý....

- Em biết...nhưng em muốn suy nghĩ thêm...

- Ừ,không sao...,anh đợi câu trả lời của em

Hai người trò chuyện thêm vài câu nữa thì Max về, còn Jessica thì vẫn ngồi thừ ra đấy. Mọi chuyện đến quá nhanh như 1 cơn bão cuốn phăng tất cả mọi thứ, khiến cô không biết mình phải làm gì trong tâm trạng rối bời như thế này. Phải chi Jess được tan biến thành bọt biển giống như nàng tiên cá khi nàng bắt màn về tình yêu của hoàng tử...Jess sẽ tan biến ngay... Cảm giác có lỗi với Max lại dần chất chứa trong cô, cô không ngờ anh lại yêu cô đến thế, càng nghĩ cô càng thấy ghét bản thân mình kinh khủng. Jess dần vật mình 1 hồi lâu,rồi cô lại tự hỏi :” Nếu mình đồng ý cưới Max thì có bù đắp được cho anh ấy không? Nhưng còn Nick..? Không! Nick đã rời xa mình thật rồi...” Và đây không biết là lần thứ mấy cô khóc khi nghĩ về Nick...

Tối hôm đó,sau khi đã nói chuyện với mẹ và Helena ,cô quyết định gọi cho Max trước sự ngỡ ngàng, lo lắng của 2 người phụ nữ cô yêu quý nhất đời ấy

Nick thường xuyên vắng nhà từ ngày Max trở về, và anh chỉ về nhà vào đêm khuya khi chắc chắn Max đã ngủ, nếu không Nick sẽ ngồi suốt ở ngoài cửa,rút vài liều thuốc để giết thời gian,đồng thời cũng xua tan bớt đi sự lạnh giá của cơ thể lẫn bên trong tâm hồn của anh. Có nhiều đêm, Daniel phải đưa Nick về nhà trong bộ dạng say khướt, mẹ Nick – bà Lisa phải ra dìu anh vào nhà. Đến lần thứ 4,khi bà đang dìu Nick vào phòng thì bất gặp Max đang đứng ở chân cầu thang, Max nhìn mặt nhìn cậu em trai,anh quay sang mẹ:

- Nó lại say à mẹ?

- Ủ,mẹ chưa bao giờ thấy nó như vậy cả – vai bà run run vì sức nặng của Nick

- Đã 4 ngày liên tiếp rồi! – Max nổi giận – lúc nào cũng về ngay 1,2 giờ sáng! Nó định như thế này đến bao giờ?!

- Con bình tĩnh nào, mẹ nghĩ nó đang rất buồn về chuyện gì đó...

- Làm sao con có thể bình tĩnh được cơ chứ, chẳng ra sao cả! – Đoạn anh quay lưng đi thẳng lên phía cầu thang, tiếng bước chân nặng nện xuống sàn như muốn nói cho Nick biết rằng, cậu đang làm anh vô cùng tức giận.

Đêm hôm sau, Nick lại về nhà trong bộ dạng như thế. Nhưng lần này dường như Max đã đợi sẵn em trai sau cánh cửa. Khi tiếng xe dần lớn,anh chậm chậm mở cánh cửa ra,2 tay khoanh lại nhìn chằm chằm vào Nick đang ngồi dựa đầu vào kính xe. Daniel định mở cửa xe để kéo tay Nick lên vai mình thì Max đã nhanh chóng chạy đến,chạm nhẹ vào tay anh

- Cứ để nó ngồi trong đấy, anh muốn nói chuyện với cậu 1 tý

- Vâng? – Daniel bỏ tay khỏi cửa xe

- Trước hết anh cảm ơn cậu vì đã đưa nó về nhà...suốt 5 ngày nay, thật là phiền cậu quá

- Không có gì đâu anh, em cũng coi Nick như người trong gia đình rồi

- Anh cũng coi cậu như em trai mình,Daniel – Max đặt tay lên vai Daniel

- Ôi, em rất vui vì điều đó

- Hm...vì thế cậu có thể nói cho anh nghe Nick đang có chuyện gì không?

- Em nghĩ chắc nó đang bị “tác dụng phụ” của tuổi dậy thì – Daniel cười

- Không đùa đâu Daniel! – Max khoanh tay lại – Anh chưa từng thấy nó như vậy bao giờ,cậu có tin không? Gần cả tuần nay anh và nó nói chuyện với nhau chưa được đến 5 câu! Anh nghĩ nó đang tránh mặt anh.

- Sao anh nghĩ thế?

- Linh cảm của anh về nó luôn đúng.

Daniel im lặng,anh đút tay vào túi quần để những luồng suy nghĩ lướt qua trong tâm trí anh...anh có nên nói cho Max biết không...? Anh đã phát ngán với việc lúc nào cũng thấy Nick chán nản,suy sụp tinh thần như thế. Nếu chuyện này trôi qua trong sự calm lặng,sau này sẽ sinh ra bi kịch thật sự, thà rằng giải quyết ngay từ bây giờ...Đoạn anh nhìn Max chằm chằm,rồi thở mạnh 1 hơi dài, nghiêng đầu sang 1 bên như thể cố tìm những từ ngữ nào hay nhất để nói ra:

- Có thể...Nick sẽ giết em; nếu nó biết em nói cho anh nghe điều này. Nhưng Max à – Daniel nhìn thẳng vào mắt Max – anh là người anh trai tốt,em tin anh sẽ hiểu cho Nick và hiểu cho 1 người nữa...

- Nghe có vẻ như cậu sắp phản bội bạn bè – Max nhướn mày

- Không, em nghĩ em đang làm đúng,vì đôi khi người trong cuộc cũng không thể nhìn ra được cách giải quyết tốt nhất

- Ừm được rồi em trai, mình vào nhà rồi nói tiếp nhé,giờ thì phụ anh đỡ thẳng nhóc kia vào nhà nào – Max vỗ vai Daniel, bước về phía cửa xe

- À...trước khi nói ra,em muốn hỏi anh 1 điều...

- Cậu cứ hỏi đi.

- Jessica...cô ấy dạo này như thế nào ?

- Cô ấy có vẻ khác trước nhiều, hay buồn, ít nói, không cởi mở với anh như trước nữa – Chợt Max nheo mắt – nhưng sao cậu lại đề cập tới Jessica...?

Daniel thở dài, kiểu như điều cậu nghi ngờ đã trở thành sự thật...

2 người vào nhà, ngồi trên chiếc ghế sofa trong phòng khách trò chuyện rất lâu sau khi đã đặt Nick nằm yên trên chiếc giường êm ái. 3 giờ sáng...Daniel ra về, Max vẫn ngồi bất động...anh khom người xuống, 2 tay thì ôm lấy đầu. Chuyện gì đang diễn ra thế này...?

6. Chương 7 - 8

Hoa Tuyết - Chương 07-08

Chương 7 : Chuyến ghé thăm của Helena

10 a.m...

Jessica thức giấc...cô cố gắng nhắm nghiền mắt để ép mình chìm vào giấc ngủ lần nữa, nhưng không được. Jess ghét thói quen hay nhìn vào kệ sách cạnh giường khi thức dậy...Lúc xưa, Nick biết bao phen khiến Jessica giật mình; vì khi cô vừa mở mắt là đã thấy anh đứng cạnh kệ sách của cô, lật lật những trang giấy, sau đó lại còn quay sang mắng cô hay ngủ nướng; Jess chùng kín chắn lại, xấu hổ khi để Nick thấy được gương mặt ngáy ngủ của mình,còn anh thì cố gắng lờ cái chắn khỏi người ra để châm chọc cô. Jessica từng phát ngán chuyện Nick hay căn nhắc mình về bệnh ngủ nướng...nhưng bây giờ, nhìn vào khoảng không bên giá sách bằng đôi mắt hoen cay, Jess lại thêm nghe những lời căn nhắc của Nick biết bao...

Cô tản bộ dọc theo con đường quen thuộc,những suy nghĩ miên man đã đưa cô đến ngọn đồi ấy lúc nào không hay. Và trái tim Jessica như muốn tan ra khi cô nhìn thấy tấm lưng của ai đó...rất quen thuộc, Jess căng mắt,bước chậm chậm đến gần hơn để xác định; mái tóc vàng kia,dáng đứng thế kia...không thể lẫn vào đâu được. Jess quay lưng bước đi trước khi cô kịp khóc, nhưng...

- Jessica!!

Cô đứng sững người,tim đập nhanh hơn; cô quay lại,môi run run không nói được lời nào,nhưng ánh mắt cô nhìn Nick vẫn còn tràn ngập yêu thương...

- Em...vẫn khỏe chứ? – Nick nhẹ nhàng

- Anh còn quan tâm sao?

- Em còn giận anh lắm, đúng không?

- Rất giận!

- Cái con bé này, em lúc nào cũng nói thật cảm xúc mình như thế à – Nick cười nhẹ

- Có gì đáng cười sao? – Jessica khoanh tay lại

- Ừ, lúc em tức giận trông rất đáng yêu.

Cơ thể Jess như mềm nhũn ra...thật khó để mà giả vờ lạnh lùng với Nick...

- Sao...sao lại có loại người như anh chứ? Anh nói chuyện như thể giữa 2 ta chưa xảy ra chuyện gì!

- Anh cũng đang mong ước như thế...

- ...

- Mà Jessica này – Đoạn anh bước đến gần cô, chỉ còn cách 1 bước chân nữa là mặt 2 người chạm nhau

- Sao?

- Anh nhớ em, thật sự...rất nhớ em

- Anh...

- Đứng! Hôm nay em đừng nói gì cả, được không? – ánh mắt anh như xoáy sâu vào Jess

- Ừ, anh nói đi – ma lực đôi mắt của anh 1 lần nữa khiến trái tim Jess tan ra...

Nick hít 1 hơi thật sâu:

- Anh biết anh đã làm em buồn khi đưa ra lời đề nghị kì cục như thế...nhưng cũng nhờ đó mà anh nhận ra rằng...em quan trọng với anh tới mức nào. Jess, anh chấp nhận anh xấu xa, anh chấp nhận anh ích kỉ, anh chấp nhận việc người em yêu không phải là anh; để nói với em...Anh yêu em...! Em có thể nghĩ anh điên, khi anh lại đi thổ lộ tình cảm với chị dâu tương lai của mình, nhưng nếu không nói, anh...hm...!!

Một cảm giác ứa át ở môi, rất ngọt ngào...Nick bây giờ có thể nhìn thấy hàng lông mi dài của Jessica dưới mắt mình; đầu óc Nick trống rỗng, anh không thể định hình được Jess đang làm gì nữa

- Em...em sao vậy, em say à? – Nick tiếc nuối buông làn môi ấy ra

- Đồ ngốc!! – Cô khóc, gần như gào lên – tại sao đến bây giờ anh mới nói, tại sao chứ!?

Nick vẫn căng mắt nhìn Jessica

- Vậy anh nghĩ vì lý do gì mà em luôn cười khi ở cạnh anh, luôn quan tâm, lo lắng cho anh và lý do gì mà em lại hôn anh? Anh không hiểu là em yêu anh nhiều đến như thế nào sao...? – Cô khóc to hơn

Nick ôm chặt Jessica vào lòng, như 2 viên nam châm trái cực; họ hôn nhau, thật mãnh liệt và nồng nàn...thời gian như dừng lại, không gian xoay chuyển quanh họ trong lặng lẽ...

2 người lại ngồi cạnh nhau, Jessica nhẹ nhàng tựa đầu vào bờ vai rắn chắc của Nick; nơi mà cô cảm thấy an toàn nhất...nhưng Jess vẫn cảm thấy thoáng sợ khi nghĩ đến những việc sắp xảy ra

- Anh này, đột nhiên em cảm thấy sợ lắm...

- Anh hiểu...anh cũng đang nghĩ đến nó đây

- Hay mình bỏ trốn đi! – cô ngẩng đầu lên nhìn Nick

- Con bé ngốc này – Anh cốc nhẹ đầu Jess – nếu trốn tránh, mình sẽ không bao giờ có hạnh phúc thật sự

- Anh nói đúng, sẽ rất có lỗi với Max...chúng ta nên như thế nào đây...?

- Chợt Nick im lặng khá lâu

- Sao anh không nói gì?

- Anh đang nghĩ...nếu như chúng ta chưa từng gặp nhau, sẽ tốt hơn đúng không?

- Anh lại định bày trò gì đấy?! – cô rời khỏi vòng tay Nick

- Chúng ta là 1 sai lầm của nhau.

- Gì cơ?

- Là câu nói em nói với anh trong giấc mơ...anh nghĩ bây giờ nó đúng thật rồi

- Đừng nói nữa! Anh lại định từ bỏ em đúng không?! – Jess bật khóc

- Anh nhẹ nhàng gạt ngang 1 dòng nước mắt đang rơi trên má cô

- Cũng như từ bỏ Nick Kennedy
- Em đã bảo đừng nói nữa mà..!
- Max sẽ tốt với em hơn...chẳng phải em đã đồng ý lời cầu hôn của anh ấy sao?
- Vì...em nghĩ em đã mất anh, em đồng ý chỉ vì muốn bù đắp cho Max...
- Dù thế nào...chúng ta vẫn luôn nghĩ về nhau,phải không em...?
- Anh...em rất thất vọng về anh, đồ yếu đuối!!

Rồi Jessica đứng phắt dậy, giật mạnh tay ra khỏi bàn tay đang nắm chặt cô lại. Jess chạy thật nhanh,thật nhanh...trái tim cô lại 1 lần nữa tan nát...

Nick vẫn đứng đó,anh lặng người đi, nhắm mắt lại như gồng nuốt nỗi đau vào bên trong. Tiếng xào xạc trong bụi rậm cũng không làm ngắt ngang những dòng suy nghĩ trong anh. Nick không còn sự lựa chọn nào khác,nếu như Jess và anh bỏ trốn thì sẽ không bao giờ hạnh phúc,còn nếu như công khai tình cảm,thì sẽ không bao giờ được tha thứ; và Jessica sẽ là người đầu tiên bị lên án...Nick không muốn...Nick muốn cô có cuộc sống bình yên như bao người con gái khác...

- ” Anh xin lỗi,Jessica, anh sẽ luôn yêu em...”

†

Thời gian thấm thoát trôi qua,đã rất cận kề ngày cưới của Jess. Helena lặn lội quãng đường xa đến thăm đã làm cô rất cảm động, người bạn này giờ đây là niềm an ủi,động lực lớn nhất của cô. Helena đã quyết định gặp Max sau khi đã chứng kiến quá nhiều giọt nước mắt của Jess, cô có thể cảm nhận rõ mồn một nỗi đau mà bạn mình đang gánh chịu qua đôi mắt sâu thẳm ấy khi ngồi đối diện với Jessica...

Helena kín đáo lấy số của Max từ điện thoại của Jess và 2 người đã có 1 cuộc hẹn ở quán cafe mà Max hay lui đến. Hôm đó, Helena mặc chiếc váy màu hồng phấn rất xinh,chỉ tô chút son bóng, mái tóc ngắn cúp vào khuôn mặt đã khiến Max ngẩn ngơ trước vẻ ngoài “búp bê” của cô

Max chọn góc bàn ngoài cùng ,có những dây hoa thường xuân ôm khung gọn cửa sổ; nơi ưa thích của anh; và gọi 1 ly cafe sữa cho anh, 1 ly cafe đen không đường cho cô. Max bắt đầu mở lời:

- Trước hết tôi muốn khen là cô rất xinh – anh cười
- Vâng,cám ơn anh – Helena ngượng ngùng
- À mà cô muốn nói với tôi chuyện gì?
- Hm...chuyện này hơi khó nói,đáng lẽ đây sẽ là bí mật cả đời phải chôn dấu,nhưng...
- Tôi nghĩ cô không cần phải nói đâu...- Max thở dài
- Sao..?
- Vì tôi biết hết rồi,là chuyện giữa Nick và Jessica đúng không? – anh hướng mắt ra cửa sổ như để giấu nỗi buồn
- Helena làm rớt chiếc muỗng khuấy cafe xuống bàn
- Tôi...tôi rất tiếc, anh...buồn lắm phải không? – cô nhìn anh vẻ thông cảm
- Ừ, thậm chí là vô cùng sốc – Max lại thở dài
- Mà...có vẻ như anh không tức giận như tôi nghĩ...
- Thật ra...lúc đầu tôi rất tức giận,nhưng sau khi suy nghĩ lại,tôi lại thấy buồn bản thân mình nhiều hơn
- Anh đã nghĩ gì?
- Tôi thật sự...chưa làm điều gì khiến Jessica hạnh phúc cả,cũng chưa yêu cô ấy hết mình...và có vẻ như Nick đã làm được tất cả những điều đó.

- Anh là người tốt – Helena nhìn Max đầy trù mến – như Jess từng nói với tôi
 - Cũng nhờ tổ chức nhân đạo tôi đang tham gia, mà tôi trưởng thành hơn nhiều lắm...!
 - Tổ chức nhân đạo? Tôi cũng từng tham gia những tổ chức như vậy đấy! – mắt cô sáng long lanh
 - Thật sao? Trùng hợp quá nhỉ – Nụ cười tươi xuất hiện trên gương mặt Max sau nhiều ngày vắng bóng
 - Vâng, thật trùng hợp – Helena bên lên nhìn xuống ly cafe – còn chuyện đám cưới, anh tính thế nào...?
- Nhưng Max dường như không có ý định trả lời câu hỏi của cô
- Tôi chưa thấy con gái uống cafe không đường bao giờ – anh nói sau hồi im lặng
 - À, tôi chỉ uống khi có tâm trạng thôi – chợt cô nghiêng đầu sang 1 bên – thật ra...Jess làm tôi buồn lây...
 - Jess đang buồn lắm sao...?
 - Vâng, như...người mất hồn vậy

Họ chợt im lặng và nhìn về 2 hướng khác nhau, như thể không biết có nên nói ra vấn đề mình đang nghĩ hay không, cuối cùng Max cũng lên tiếng:

- Helena này, tôi cần cô giúp tôi 1 chuyện...
- Chuyện gì?, anh nói đi, nếu được tôi sẽ giúp hết mình

Khoảng 1 giờ sau, họ đứng lên, kết thúc cuộc gặp gỡ bằng cử chỉ bắt tay nhau như vừa thực hiện 1 hợp đồng. Max thấy khá thú vị về cô gái có vẻ ngoài xinh như búp bê nhưng lại thích thức uống của người đàn ông trưởng thành. Còn Helena vừa lái xe, vừa lưu tên Max vào điện thoại của mình...Lòng cả 2 tràn ngập những cảm xúc chung cũng như những cảm xúc riêng...

Chương 8 : Chiếc váy cưới

Thời gian trong những khoảnh khắc này trôi qua thật nhanh, chỉ còn hơn 1 tháng nữa là lễ cưới diễn ra. Cả 2 bên gia đình đều tất bật chuẩn bị những thứ cần thiết cho ngày vui sắp đến. Bố Jessica cũng sắp xếp từ New York trở về nhà ;để chuẩn bị trao tay con gái mình cho người đàn ông mà nó sẽ cùng sẻ chia bao buồn vui cho đến hết cuộc đời. Jessica ôm chầm lấy bố thật chặt khi ông vừa đặt chiếc vali xuống sàn, cô như muốn kìm chế cảm xúc trong mình; để không nói hết sự thật với bố. Vì Jess biết, nếu nhìn thẳng vào đôi mắt ông Ryan, cô không thể nào nói dối được...

Max dự định sẽ tổ chức 1 buổi tiệc chia tay sự độc thân rất lớn cùng những người bạn của anh, mặc dù hôm nay, tiệc sinh nhật của anh cũng khá hoành tráng rồi. Nick cũng có mặt trong sinh nhật của Max, điều này làm anh ngạc nhiên. Max bước đến gần, đưa cho cậu em ly rượu vang

- Anh tưởng em không tham gia
- Ngày quan trọng của anh mà – Nick nhấp ngụm rượu nhỏ
- Tháng sau quan trọng hơn – Max cười
- Ủ, nhưng em e là mình phải bỏ lỡ mất ngày vui của anh rồi...
- Ý em là sao? – anh nhìn Nick dăm dăm
- Em sẽ đi Paris, trước lễ cưới vài tiếng...Em xin lỗi.
- Ủ lúc đó anh sẽ tiễn em – Max nói sau hồi im lặng
- Phản ứng của anh làm em bất ngờ
- Sao?
- Em nghĩ anh sẽ nổi cáu khi em nói thế – Nick nhìn anh vẻ dò xét
- Ồ không, anh sẽ không can vào cuộc sống của em nữa, chẳng em ngờ ghen của anh trưởng thành rồi.
- Lần đầu anh nói em trưởng thành đấy

- Ủ, cảm nhận của anh về em luôn đúng mà – đoạn Max ngưng hồi lâu – Nick này, từ nhỏ, anh luôn ép buộc em làm theo ý anh trong tất cả mọi thứ, thậm chí là cách ăn mặc, cách nói chuyện, cách cười,...em biết vì sao không?

- ...?

- Vì...anh muốn biến em thành thằng Max thứ 2 – anh cười lớn – thật là 1 suy nghĩ ngu ngốc!

- Ngu ngốc thật – Nick cũng cười theo – nhưng đáng buồn cho anh là em chưa bao giờ muốn làm 1 ai khác

- Ủ, em là 1 bản thể hoàn toàn khác anh, em chỉ tuyệt nhất khi em là chính mình thôi – chợt Max nhìn cậu em bằng ánh mắt kì lạ – nếu em là Max thứ 2, thì có lẽ em sẽ không cảm thấy hạnh phúc rồi

- Hôm nay anh nói chuyện nghe giống hệt Daniel – Nick phẩy tay

- À mà này, đừng nghĩ anh sẽ tha cho em, ngày mai phải đi chọn lễ phục cưới cùng anh và Jessica, có cả Helena nữa

- Anh đùa nghe vui thật – Nick nói với vẻ khôi hài

- Nếu không muốn nhìn thấy tháp Eiffel thì cứ thử không đi xem – Max húc vai Nick với giọng điệu thách thức

- Lạy chúa, anh vẫn không bỏ được cái bệnh thích ép buộc à!

- Không nói nhiều với em nữa, anh đi lấy thêm rượu đây!

Nick vẫn đứng như trời trồng...Max bắt buộc anh phải nhìn thấy Jessica xinh tươi trong chiếc váy cưới thật sao...?

————— † —————

Trưa hôm đó, 4 người cùng nhau bước vào tiệm váy cưới David Bride. Helena cứ luôn miệng thì thầm “đẹp quá”; trong khi Jessica chẳng buồn nhìn những chiếc váy cưới mà cô bạn thân đang trầm trồ khen ngợi, cô chỉ len lén nhìn Nick với ánh mắt thật buồn. Max không thể nhịn được cười khi thấy Helena chạy khắp nơi trong tiệm xem từng chiếc váy. Anh nhẹ nhàng đến gần bên Helena, thì thầm:

- Nếu thích thì em cứ thử 1 chiếc

- Ô không đâu, em dự định 5 năm sau mới mặc nó cơ – Helena với tay lấy chiếc váy treo ở trong cùng

- Những 5 năm à...!? – Max nhún mày, trông rất khôi hài

- Vâng, em không thích lập gia đình sớm – đoạn cô đưa cho chiếc váy cho Max – anh thấy thế nào?

- Đẹp đấy, nhưng hơi đơn giản thì phải

- Em nghĩ Jess sẽ hợp với nó, để em mang cho cô ấy thử, anh với Nick đợi tí nhé

Max và Nick đều nhìn nhau cười khi thấy Helena vừa ôm chiếc váy, vừa kéo Jessica vào phòng thay đồ

- Thật là...y hệt Jessica – Nick lắc đầu

- Haha, cả 2 đều đáng yêu nhỉ – Max cười phá lên

Tấm màn thay đồ từ từ được kéo ra, đứng trên bục là Jessica vô cùng xinh đẹp trong chiếc váy cưới đuôi cá trắng tinh; ôm sát từ ngực đến đùi làm tôn lên dáng người thon thả của Jess, mái tóc nâu búi lên gọn gàng, chỉ thả 1 vài lọn tóc xuống bờ vai, vài nét trang điểm đã giúp cho gương mặt cô hồng hào hơn...sự lộng lẫy của Jess khiến cho 2 người đàn ông choáng ngợp...Max định đến gần cô dâu của mình thì bỗng có tiếng chuông điện thoại, anh liền bước nhanh ra cửa tiệm để nghe máy – thói quen của anh mà Jess không thích chút nào. Helena nháy mắt với Jessica và cũng lấy cớ để ra ngoài. Chỉ còn lại cô và Nick, Nick vuốt mái tóc, xoay mặt đi như thể muốn giấu cảm xúc...rồi anh chợt nhìn Jessica bằng ánh mắt vô cùng ảm áp

- Anh không ngờ em mặc váy cưới lại đẹp đến như thế...!

- Anh nghĩ em còn quan tâm chuyện đẹp hay xấu sao?

- Vậy thì anh rút lại lời khen đó nhé – Nick cười xòa
- Anh dám không? – cô bĩu môi
- Thôi đứng yên nào – Nick lấy ra chiếc điện thoại, hướng ống kính về phía Jessica – cười lên đi, để anh lưu giữ khoảnh khắc đẹp nhất của em
- Đừng trêu em, em không thể cười trong lúc này...
- Em...đừng thế nữa, được không?
- Em không giống anh! Không có trái tim lạnh lùng như anh, cũng không giấu cảm xúc của mình!
- (im lặng)

Nick chợt bước lên bục, đứng cạnh Jessica rồi vòng tay ôm lấy cô thật nhẹ nhàng, anh vuốt nhẹ tấm lưng cô như thể muốn xoa dịu mọi nỗi đau giữa 2 người...Jess cố gắng ngăn những giọt nước mắt mình làm hồng maxcara. Cô đẩy nhẹ Nick ra, vòng vào tay rồi xoay anh lại đằng sau; đối diện với tấm gương lớn...Cả 2 nhìn vào tấm gương thật lâu, 1 cái chớp mắt thôi cũng đủ để làm họ hối tiếc...Jessica khẽ tựa đầu vào vai anh, thì thầm:

- Nếu hình ảnh trong ngày cưới giống như thế này, thì tốt biết mấy...
- Ngoài chiếc áo thun và quần jean của anh ra thì tất cả đều rất hoàn hảo – Nick phì cười
- Anh mặc vest chắc hẳn sẽ đẹp trai lắm...
- Em nghĩ vậy sao...? – Nick có thể thấy đôi mắt Jess sáng long lanh từ tấm gương kia
- Nhưng...chỉ là giấc mơ thôi, phải không anh...?
- (im lặng)

- Em phải hạnh phúc nhé, Jessica. – anh đặt vào môi cô 1 nụ hôn

Chợt có tiếng mở cửa, Nick vội bước xuống bục. Max và Helena cùng bước vào, trông như họ vừa có 1 cuộc trò chuyện vui vẻ. Jess quyết định chọn chiếc váy đã có hơi ấm của Nick. Max cũng nhanh chóng chọn được bộ lễ phục màu đen rất đẹp và trang nhã.

Trên đường về, Max không ngừng tấm tắc khen ngợi Jessica, trong khi cô chỉ cười và ậm ừ cho qua chuyện. Rồi anh nắm lấy bàn tay cô, nhẹ nhàng:

- Em có hạnh phúc không?
- Em...sẽ làm cho anh hạnh phúc – Jess nói sau hồi im lặng
- Anh cũng sẽ mang hạnh phúc đến cho em – Max vừa nói vừa siết chặt bàn tay cô hơn

Jessica nhìn vô hồn vào màn đêm đang buông dần xuống qua làn kính xe, thầm hỏi con đường phía trước mình đang bước đi sẽ như thế nào...cảm xúc này...cô sẽ phải chịu đựng nó trong bao lâu nữa...? Ai có thể trả lời giúp cô không...?

Và...ngày cưới cũng đã đến.

7. Chương 9

Hoa Tuyết - Chương 09 End

Chương 9 : Món quà hạnh phúc

- Jessica! Cậu thật xinh đẹp!!

Helena reo vang khắp phòng, khiến 2 nhân viên trang điểm phải nhăn mặt lại. Jessica hôm nay lộng lẫy hơn cả lần đầu cô mặc thử chiếc váy này. Mái tóc được xõa ra, uốn gợn bồng bênh như làn mây trôi, gần đỉnh đầu cài thêm 1 chiếc vương miện nhỏ có gắn khăn voan trắng rất dài, cách trang điểm kĩ hơn với tông mắt màu vàng đen, kết hợp màu son đỏ hồng của đôi môi; khiến Jessica trông sắc sảo hơn bao giờ hết. Tất cả đều vô cùng hoàn hảo, chỉ trừ đôi mắt vô hồn của Jess, ánh mắt tưởng như trống rỗng nhưng lại chất chứa biết bao nhiêu nỗi niềm...

- Jessica!! Cậu nghe tớ nói không đấy? – Helena vẫy tay trước mặt cô lia lịa

- À... sao cơ? – vẫn đôi mắt vô hồn đó

- Thật là... – cô bạn thở dài – cậu định để bố mẹ cậu trông thấy gương mặt thất thần của cậu như thế này sao?

- Cậu biết tớ không giỏi giấu cảm xúc của mình mà...

- Vậy thì hãy làm theo những gì trái tim cậu mách bảo đi!

- Trái tim mách bảo? – Jess nói với vẻ khôi hài – tớ không thể ích kỉ như thế...

Chợt tiếng gõ cửa phòng vang lên, Jess hơi giật nảy mình khi thấy bố mẹ bước vào, cô quay mặt đi cố gắng lấy lại sự sống trong đôi mắt rồi quay lại cười với họ. Bà Sarah ôm chặt con gái, thì thầm nhả nhủ vào tai cô những lời ngọt ngào...Helena vì có chuyện riêng muốn nói với ông Ryan nên 2 người đã ra ngoài. Jessica vẫn ôm chặt mẹ không rời cho đến khi cô bạn đẩy cửa và báo hiệu đã đến giờ hành lễ. Jess hít 1 hơi thật sâu, cô hôn tạm biệt mẹ rồi bước ra cửa, 1 bàn tay đã chìa sẵn cho cô nắm lấy và dẫn cô đi đến cánh cửa nhà thờ. Jessica vẫn không dám ngẩng mặt lên nhìn bố, cô không muốn ông phải lo lắng vì cô nữa... Như có 1 phép màu muôn thuở nào đó; mà không khí ngay trước những cánh cửa nhà thờ đều rất uy nghi và thiêng liêng... Cánh cửa từ từ hé ra, 1 luồng ánh sáng hắt vào gương mặt Jess khiến cô phải nheo mắt lại... Và cô bắt đầu bước đi...

———— † ————

Vài tiếng trước...

Nick nhồi nhét đồng quần áo vào vali 1 cách bực tức. Anh nhìn những chiếc áo hình con heo, con cún ngộ nghĩnh được Jessica tặng mà lòng đầy xót xa... Sau khi gài nó lại 1 cách khổ sở, Nick đi quanh phòng cố nhớ những thứ mình quên mang theo; thì anh chợt nhìn thấy chiếc móc khóa hoa tuyết đang treo bên cạnh cửa sổ. Nick bước chầm chầm đến, với lấy nó rồi áp nhẹ vào môi...đôi mắt anh nhìn đắm đắm qua khung cửa sổ...xung quanh trở nên trong suốt, tuyết bắt đầu rơi...dưới khoảng sân trắng xóa kia là Jessica với nụ cười rạng rỡ đang nghịch ngợm những chú người tuyết, vài đóa hoa tuyết lấm tẩm vương trên tóc khiến cô trở lên lung linh hơn lúc nào hết...

Nick nhắm mắt lại; rồi mở ra... tuyết và em cũng biến mất, chỉ còn lại khoảng sân trống cùng với tiếng lá xào xạc...mùa đông đã thật sự trôi qua rồi...

Anh khoác lên vai chiếc balo, tay kéo vali và bước ra cửa...nhưng bất ngờ! anh đã bị ai đó đánh thật mạnh vào gáy. Nick ngã xuống...chiếc móc khóa hoa tuyết từ túi áo sơ mi cũng rớt ra bên ngoài, lún lún ngay bên cạnh anh...

“Tại sao xung quanh mình toàn màu đen thế này...?” – Nick tự hỏi mình như 1 phản xạ khi dần dần tỉnh lại...đầu anh nhức như búa bổ...anh nhắm chặt mắt, lắc lắc cái đầu để cổ trấn tĩnh...rồi bàng hoàng nhận ra; anh đang bị bịt mắt bởi 1 mảnh vải đen và toàn thân bị trói ngò vào 1 chiếc ghế. Dĩ nhiên điều đầu tiên Nick nghĩ đến là chắc chắn mình đang bị bắt cóc! Anh dùng hết sức thoát khỏi vòng dây trói đó, nhưng không được...! Vòng dây trói quá chặt khiến anh mất đà, ngã nhào xuống đất. Như con rùa bị úp mai, anh hốt hải hét to:

- Có ai ở đó không?! Cứu tôi!!

Rồi Nick nghe tiếng bước chân càng lúc càng gần, là đàn ông...! Người đó đỡ anh lên 1 cách nhẹ nhàng và lùi lại ngay lập tức

- Này ai đấy? sao lại trói tôi? – Nick vừa giận vừa mừng vì hắn vẫn còn chừa cái miệng của anh

- (im lặng)

- Câm à?? Nói gì đi chứ, anh muốn gì ở tôi?!

- (im lặng)

- Chết tiệt!!

Nhưng sự “vui mừng” đó chưa được bao lâu thì hắn đã lấy mảnh vải nhét vào miệng Nick. Bị cướp mất “thị giác, vị giác, xúc giác” anh còn có thể chỉ trông chờ vào “khứu giác và thính giác” mà thôi...anh cố gắng lắng tai nghe xem có tiếng ai đi ngang để kêu cứu không...?hoặc ít nhất cũng phòng trường hợp hắn sắp nã súng vào người anh mà anh không hề hay biết. Nhưng những âm thanh mà Nick tưởng tượng lại không xảy ra, anh chỉ nghe tiếng mở cửa, thêm tiếng bước chân của 1 người đàn ông nữa, theo sau đó là tiếng giày cao gót của 1 người phụ nữ. Nick thoáng rung mình khi biết bên cạnh anh không chỉ có 1 người! Nhưng chúng chỉ xầm xì với nhau mà chẳng đá động gì đến anh. “Lạ thật, bọn này muốn gì ở mình nhỉ, mình bị 1 lũ đồ hơi bất cóc sao?” , Nick bèn cử động mạnh để chúng chú ý đến mình, và anh đã thành công. Tiếng giày cao gót càng lúc càng gần, ả lấy mảnh vải ra và đưa lên miệng anh 1 thứ gì đó như...ống hút...?

- Nếu tốt bụng đến mức cho tôi uống nước thì chi bằng cởi trói cho tôi đi – anh nói giọng đầy mỉa mai

- (im lặng)

- Đừng có chơi cái trò bí ẩn đó nữa chứ, quái quỷ thật! – Nick quay mặt đi, nhất quyết không uống nước

Và người phụ nữ đặt mạnh cái ly xuống bên cạnh anh 1 tiếng “cạch!”. “Ồ bên cạnh mình có 1 chiếc bàn sao?” – Nick đang nghĩ đến việc chiếc bàn có tác dụng gì đối với anh trong lúc này; thì chợt có tiếng búng tay, như 1 hiệu lệnh tức thời, chúng cởi trói quanh ghế cho anh, nhưng vẫn giữ dây trói ở tay. 1 tên trong đó dựng Nick đứng lên và thúc anh đi về phía trước, đi 1 đoạn đường ngắn, rồi bước lên những bậc thang to xong lại có tiếng mở cửa, nhưng hình như đây là cánh cổng khá lớn. Anh chậm chậm bước vào và nghe xung quanh có rất nhiều tiếng xì xầm. “Sao nhiều người thế này? Không lẽ đây là 1 tổ chức buôn người? chết tiệt thật!”. Nick không thể nhúc nhích được gì, tay bị trói quá chặt, còn tên đang “hộ tống” anh thì quá mạnh. Nick lại bị đẩy bước lên những bậc thang nhỏ; đoạn hắn bắt anh dừng lại, anh định có sơ hở sẽ chạy thoát nhưng 1 giọng nói quen thuộc vang lên kịp thời:

- Nick, đứng yên đấy nhé.

- Daniel?? Chúa ơi, mày đang làm trò quái quỷ gì thế? – giọng anh vừa mừng vừa giận

- Nếu không muốn có rắc rối gì thì hãy đứng yên! Hãy tin tao, được không? – Daniel tha thiết khẩn cầu

- Nhưng mày phải nói cho tao biết là tao đang ở đâu chứ!

- Mày sẽ biết ngay thôi – đoạn anh cởi trói tay cho Nick – tuyệt đối không được chạy, và đừng tháo bịt mắt ra, hãy làm theo lời tao!

- Khoan đã! Mày sẽ đi đâu à!?

- Tao vẫn ở đây, vì Chúa, mày bớt mồm giùm tao được không?? – Daniel rít qua kẽ răng

Sự xì xầm bỗng nhiên im bật 1 cách đáng ngờ...Nick vẫn đứng yên đấy, rối bời vì những gì đang xảy ra với anh...

—————-†—————

Khách mời dự lễ đồng loạt quay người lại khi những nốt nhạc đầu tiên vang lên từ dàn đàn ống. Jessica xuất hiện trong ánh sáng trong suốt nơi cửa chính nhà thờ. Tiếng xì xầm mỗi lúc 1 lớn hơn khi cô cất bước đi, chẳng lẽ họ thấy đôi mắt cô đang đỏ hoe lên hay sao...? Jessica cứ cúi gằm xuống, hy vọng những lọn tóc và khăn voan có thể giấu được gương mặt gượng gạo của cô... Tiếng nhạc lễ cưới đối với Jess bây giờ như những âm thanh hỗn tạp, mỗi bước đi...cô càng gần Max, và càng xa Nick – người đàn ông duy nhất mà cô yêu thương tha thiết; mỗi bước đi là 1 mảng ký ức tràn về, từ ánh mắt lạnh lùng của Nick khi lần đầu gặp mặt, rồi đến ánh mắt dịu dàng khi anh quan tâm, lo lắng; và cuối cùng là ánh mắt ấm áp lúc anh nói yêu

cô.....” Này Jessica, em định ngủ đến bao giờ, dậy đi heo con!”, “Jessica! Em nói nhiều quá đi!!!” , “Jessica, anh sẽ luôn làm em cười..!”, “Jessica...gọi tên em thật thích...” ... Cô ước gì...ước gì ở đây lại có anh, để anh gọi tên cô, dù chỉ 1 lần cuối thôi...

Jessica hướng mắt qua hàng ghế bên trái, cô thấy những người bạn của Max, anh Riley ngày thường rất luộm thuộm nhưng hôm nay lại vô cùng đĩnh đạc trong bộ áo vest, vóc dáng nhỏ của anh Alex cũng rất gọn gàng trong bộ vest trắng kia, cô bé khóc thút thít trong quán bar hôm nọ cũng đến, cô bé nhìn Jess cười hiền, có cả Kate, ả nhìn Jessica với vẻ hả hê, chắc ả vui lắm khi Nick và cô không đến được với nhau...Jess vội liếc mắt qua hàng ghế bên phải, cô thấy Helena và mẹ đang nhìn mình bằng ánh mắt vô cùng ảm áp, bên cạnh mẹ là bố cũng nhìn cô như thế...

Khoan đã!! Chợt Jess khựng người lại, “ Tại sao bố lại ngồi đây?! đáng lẽ bố phải...” – Cô vừa nghĩ vừa ngẩng lên nhìn người đàn ông đi bên cạnh mình, là 1 người mang mặt nạ; Jess cũng hiểu ra lý do vì sao từ nãy đến giờ, khách lại xì xầm nhiều như thế...Nhưng không đợi Jess mở lời, người đó đã tự gỡ chiếc mặt nạ xuống. Jessica bàng hoàng...:

- Anh...Max...?!! – bó hoa trên tay rớt xuống

- Bị em phát hiện rồi – Max cười – cũng may là em toàn cúi mặt thôi

- Anh đang làm gì thế này? nếu anh ở đây thì... – đoạn cô nhìn về phía vị linh mục, 1 luồng điện cực mạnh chạy dọc sống lưng, giật liên hồi vào trái tim cô

- Chẳng phải anh đã nói sẽ mang đến hạnh phúc cho em sao? – Max cười hiền

- Anh...đã biết cả rồi sao...?

- Em đừng bận tâm về chuyện đó.

- Em xin lỗi... – những giọt nước mắt mà Jess cố ngăn lại cuối cùng cũng trốn thoát

- Em khóc vì buồn hay hạnh phúc?

- Em...

- Nếu vì hạnh phúc thì hãy đến bên chú rể của em nhanh đi – anh nói nhanh – Nick hôm nay đẹp trai thật đấy.

- Xin anh đừng tốt với em như vậy... – cô lắc nhẹ đầu

- Đáng lẽ.. – Max thở dài – anh sẽ không cao thượng đến như vậy, cho đến khi nhìn thấy em và Nick trên ngọn đồi... em chưa bao giờ nói yêu anh,đúng không Jessica?

Jess rung mình khi nhớ lại tiếng xào xạc của đám lá cây khi ấy...Đoạn Max nhìn cô thật lâu rồi nói tiếp:

- Trái tim không có lỗi, em à. Có lẽ ngay từ lúc đầu, em chưa bao giờ yêu anh, chỉ do anh tự tưởng tượng ra điều đó...Đúng là anh chỉ nghĩ đến cảm xúc của riêng mình mà thôi...

Cô lại 1 lần nữa không dám nhìn thẳng vào Max

- Anh không trách em – đoạn anh đặt 2 tay lên vai Jess – anh không muốn thấy em khổ sở như thế này nữa, và...hãy để cho anh có cơ hội để bảo vệ Nick...

- Anh sẽ ổn chứ...? – Jess mím chặt đôi môi lại

- Anh ổn, em đừng bận tâm, hãy đến nhận món quà của anh, đi đi em...!

Jessica nhón chân hôn nhẹ vào má Max, rồi cô chạy thật nhanh đến bên người đàn ông đang đứng gần vị linh mục. Bước chân của Jess bây giờ nhẹ tênh như cánh hoa hồng, tấm khăn voan trên tóc cứ bị hất tung theo mỗi bước cô chạy...Tất cả khách mời đều rộ lên về những gì họ đang chứng kiến, Kate tức tối dậm chân xuống sàn, Riley và Alex nhìn chăm chăm vào Max, bà Sarah thì mở to mắt kinh ngạc nhìn sang ông Ryan, ông nhẹ nhàng phẩy tay như thể “chẳng có gì to tát”. Jessica đã đến bên cạnh Nick, cô nhanh chóng gỡ mảnh vải đen trên mắt anh xuống. Nick sau khi đã quen dần với ánh sáng của nhà thờ, anh dần mở mắt ra...và Jessica xuất hiện trước mặt anh, xinh tươi, rạng rỡ với nụ cười đã làm anh không thể nào quên được.

- Em...sao em lại ở đây? – Nick kinh ngạc

- Em hỏi anh câu này mới đúng, – cô phì cười khi thấy Nick nhìn xung quanh nhà thờ – ngốc thật, anh nhìn lại mình đi

Nick vội nhìn xuống người mình, áo vest, giày tây,...

- Gì thế này? Đây là lễ phục chú rể của anh Max mà – anh nói với sự ngạc nhiên tột độ

- Anh Max...đã trao tặng anh cho em – Jess rưng rưng – anh hiểu không...? chúng ta sẽ lại được ở bên nhau...

- Max đã...biết hết rồi sao...?

- Vâng, Max nói không muốn em khổ sở nữa, anh ấy đã nhìn thấy chúng ta trên ngọn đồi...và còn nói hãy để cho anh ấy có cơ hội để bảo vệ anh...

Như 1 phản xạ, Nick nhìn xuống về phía cửa nhà thờ, Max vẫn đứng đấy, đôi mắt khá buồn nhưng miệng lại cười tươi. Nick hơi chau mày nhìn anh như thể hỏi :”Anh có ổn không?”, Max giơ 1 ngón tay cái lên, ra hiệu rằng anh rất ổn; đoạn Max vỗ tay, giọng anh vang vọng khắp nhà thờ

- Nào mọi người, hãy vỗ tay chúc phúc cho cô dâu chú rể của chúng ta nào!

Mọi người vẫn im lặng, 1 giây sau Daniel bắt đầu vỗ tay, rồi đến Helena, ông Ryan, bà Sarah, Riley và Alex, cô bé trong quán bar...đám đông như được kích thích, họ đồng loạt vỗ tay và tung hô... Không khí hạnh phúc trở nên tràn ngập, Nick ôm lấy Jessica, anh nhẹ nhàng:

- Bằng 1 phép màu nào đó, em đã trở về với anh

- Nick, em muốn hỏi anh 1 câu...lý do gì khiến anh yêu em? – Jess nói đầy vẻ tinh ranh

- Anh... cũng không biết nữa, vì...em là em thôi...

- Em yêu anh – đôi mắt Jessica long lanh

- Anh cũng yêu em... – anh tựa vào trán cô, cảm giác thật yên bình...

Rồi họ hôn nhau nồng nàn, tình yêu thật mãnh liệt như chưa bao giờ bị chia cách...

Helena bước ra khỏi hàng ghế, đến gần Max và nhặt bó hoa trắng. Cô nói vu vơ:

- Đám cưới thú vị thật, chú rể bị bịt mắt, cô dâu thì vứt hoa như thế này

- Và khách thì nhặt hoa thay vì hứng hoa – anh cười

- Xem ra, em phải tự đi tìm hạnh phúc cho mình; giống như đi nhặt bó hoa này – cô lấy tay nghịch tóc mình

- Anh đã nói 5 năm là quá lâu mà.

- Bây giờ thì em nghĩ lại rồi – cô nhìn Max đầy vẻ ẩn ý

- Có những mối nhân duyên không ngờ nhỉ... – anh nắm lấy tay Helena, họ cùng đứng nhìn Nick và Jessica đắm chìm trong hạnh phúc...

***** The End *****

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-tuyet>